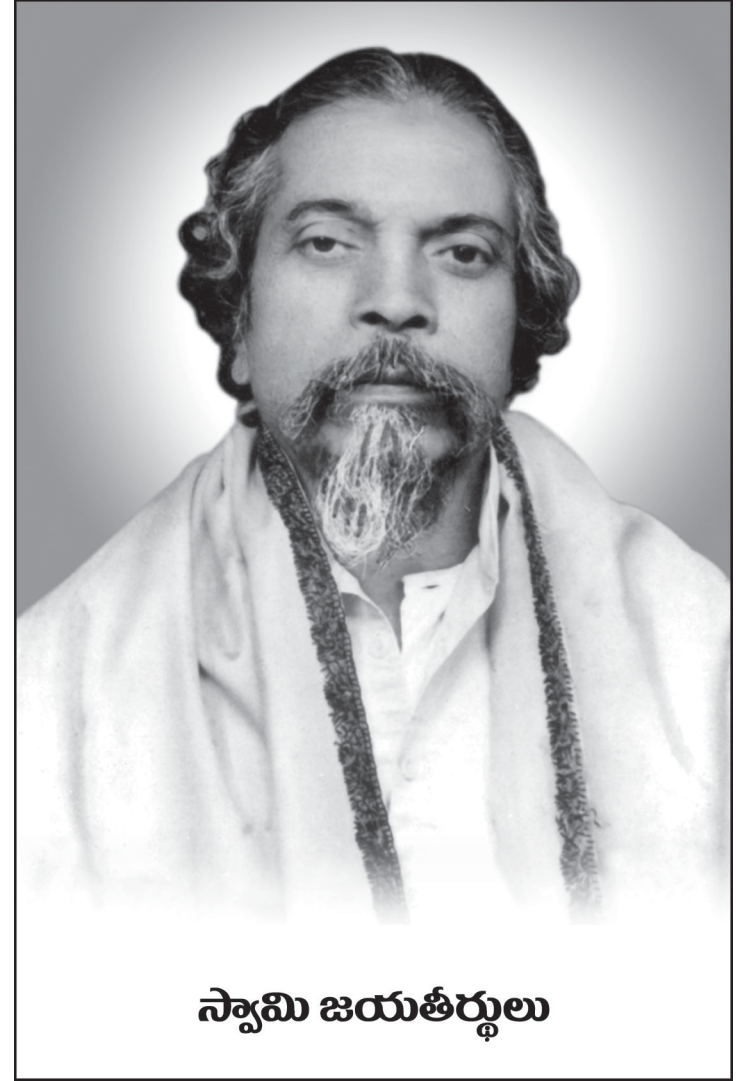

స్వామి విజయాంధ్రులు

1

స్వామి జయతీర్థులు

కల్కి సుధ

కన్నడ మూలము :

స్వామి విజయాంద్రులు, స్వామి జయతీర్థులు

(అచ్యుత యోగుల కృపాభాండాగారం నుండి)

తెనుగు అనువాదము

శ్రీ కె. సుధాకరరావు, బళ్ళారి

KALKI SUDHA

First Edition : 2008

Copies : 1000

*Published on the Occasion of the
50th JAYANTHI On 21.2.2008*

All rights reserved by
Sri ACHYUTAASRAMA

★ ★ ★

Price : **Rs. 20.00**

"KALKISUDHA" is Published by
**SRI ACHYUTAASRAMA,
RUSHYAMUKAM, Near HAMPI.**

Printed at : _____

**ANU GRAPHICS, 2/3 Brodipet,
GUNTUR - 522 002. Ph : 0863-2353195**

మనవి

“కల్కిసుధ” అను ఈ తెలుగు గ్రంథమును ముద్రించు సేవా భాగ్యమును మాకు అనుగ్రహించిన గురుదేవులు ‘ప్రభుశ్రీ యోగి అచ్యుతులు’ వారికి మా హృదయ పూర్వకమైన ధన్యవాదములు సమర్పించుకొనుచున్నాము. అచ్యుత ప్రభువుల వారి దివ్యమైన ఆశీస్సులు మాకు ఎల్లప్పుడూ లభించాలని కోరుకుంటున్నాము.

ఇట్లు

శ్రీ అచ్యుతాశ్రమ సేవకులు, శ్రీ గౌరిజివోలు బాపినీడు
శ్రీమతి గౌరిజివోలు పద్మావతి, శ్రీ గౌరిజివోలు శ్రీధర్

ఆశీస్సులు

“కల్కిసుధ” అను ఈ తెలుగు గ్రంథముద్రణకు ఆర్థిక సహాయమును అందించుటయే గాక, ముద్రణ పర్యవేక్షణా భారమును కూడ వహించిన శ్రీ గౌరిజివోలు బాపినీడు గారి కుటుంబమునకు శ్రీ అచ్యుత గురుదేవులు ఆశీస్సులను, ఆధ్యాత్మిక ప్రగతిని కలుగజేయుగలండులకు ప్రార్థించుచున్నాను.

కన్నడ భాషలో ఉన్న “కల్కిసుధ”ను చక్కని తెలుగులో అనువాదము చేసి సాధకులకు అమితానందమును కలిగించిన శ్రీ కె. సుధాకరరావు గారికి శ్రీ అచ్యుత గురుదేవులు దివ్యమైన ఆశీస్సులను అందించగలండులకు ప్రార్థించుచున్నాను. ఈ గ్రంథమును చక్కగా ముద్రించి సకాలములో అందించిన అనూగ్రాహిణి-గుంటూరు అధినేతలైన తోట శ్రీనివాస్ గారికి శ్రీ అచ్యుత గురుదేవులు దివ్యమైన ఆశీస్సులను అందించగలండులకు ప్రార్థించుచున్నాను.

జయ అచ్యుత

21-02-2008.

ఉరవకొండ.

స్వామి సీతారామ్

ప్రధాన గురువులు, శ్రీ అచ్యుతాశ్రమము, హంపి

కల్కిసుధ

5

ముందుమాట

ఒకప్పుడు ఋష్యమూకాశ్రమములో ప్రభుశ్రీ యోగి అచ్యుతుల వారి ఆశీస్సులతో వారి శిష్యులైన శ్రీ విజయింద్రుల వారు మరియు శ్రీ జయతీర్థుల వారు “కల్కిసుధ” అనే పత్రిక ద్వారా శ్రీ యోగి అచ్యుతుల వారి తత్వ సందేశాలను వెలువరించారు. ఈనాటి సాధకుల తీవ్రమైన కోరికపై కన్నడ భాషలో ఉన్న ఆ తత్వ సందేశాలను అనువదింప జేయడమైనది. సాధకులు ప్రభుశ్రీయోగి అచ్యుతులవారి సందేశమును గ్రహించి, అచ్యుత యోగ విద్యలో ముందుకు సాగగలరు.

జయ అచ్యుత,

21-02-2008.

ఉరవకొండ.

స్వామి సీతారామ్

ప్రధాన గురువులు,
శ్రీ అచ్యుతాశ్రమము, హంపి

కల్కిసుధ

6

కల్కిసుధ

అర్చణం

వనలక్ష్మి స్వానంద పీఠమిది!

వనదేవత సత్యనర్తన సౌందర్యమిది!

అనన్య తేజుడైన సూర్యునికి

తన శరీరాలనందించి మైమరచే తరుజాతి జగృతి ఇది!

సన్నతాచ్యుత కుటీరం ఋష్యమూకం నమస్తే నమస్తే నమః

(కవి - భీమభారతి)

కవితాశిశువును సృజించిన కవికుల గురూ!

కవికులలలామ! కవిశేఖరా!

కవిబృందమందిర శిఖరా!

కవిచక్రవర్తి! కవిత్వరవీ!

అనవరత సుమతి ప్రదాతా!

భవదూర, ముక్తి పథమార్గదర్శకా!

నిర్వికార! నిజానందస్థ! పురుషగర్భప్రీతా!

భవభంగ మంగళకర యోగనిధీ!

భవిభావ భాస్కరా! యోగపూర్ణా! నమో నమః

సత్యసమాప్తా! నిత్యముక్తా !

సత్యప్రభా! నిత్యపథపథికనాయకా !

పథ్యకర కీర్తన కుసుమ మిది !

సత్యం; సత్యమిది నీకు ప్రేమోపహారమిది!

మిథ్యామోహనాశక! మంగళమూర్తి!

సద్భక్తి సౌరభ భరితమౌ ఈ కుసుమాన్ని

స్తుత్య! నీ చరణాలకు సమర్పింతు! తీసుకో !

నిత్యము ఉత్తమానందాన్ని నాకు అనుగ్రహించు ప్రభూ !

యోగి అచ్యుతా ! నమో నమః

॥అత్రి॥

మొక్కుబడి

చిద్ధనులైన పరమ నిర్మల ప్రభువు శ్రీయోగి అచ్యుతుల సందేశం.

శ్రీయోగి అచ్యుతులు 'కల్కిసుధ'కు తమ ప్రేమను, ఆదరాన్ని అభివ్యక్తం చేసి ఇలా ఆశీర్వదించారు.

“ఓం శాంతిః, ఇదే దీని మూలమంత్రం, మూలలక్ష్యం కావాలి. ఈ కలియుగంలో చిక్కుకుని, కలికాలరాక్షసుని బాధలతో సతమతమయ్యే మానవులు, మానవత్వపు రహస్యాన్ని గ్రహించి “కల్కి”కి సవరణల్ని అందించ గల్గేదే ధర్మం. అలాంటి పరివర్తనలు లేక మాయలో కొట్టు మిట్టాడుతున్నారు. దీనికి బాధ్యులెవరు? ఒక ఊరిలో భూతప్రేతాల బాధలున్నాయనో, లేదా అడవిలో వ్యాధ్రుడి మృగాల ఆటలున్నాయనో తెలిసికూడ ఆ అమాయాన్ని నివారించేందుకు తగిన ప్రయత్నం చేయకుంటే ఆ గ్రామం, ఆ అరణ్యం మానవాళికి నిష్ప్రయోజక మౌతుంది. అంతేకాక దగ్గరలో ఉండే వాళ్ళకు కష్టమై వాళ్ళంతా దూరంగా వెళ్ళాల్సి వస్తుంది. అంతెందుకు ? కొన్ని శతాబ్దాల క్రితం ఏకత్వం (ఐకమత్యం) లేకుండా ప్రజలు చిన్నచిన్న బృందాలుగా అక్కడక్కడ ఇంట్లను నిర్మించుకుని నివసిస్తూ, భయంతో ప్రయాణాలు కూడా చేయడం లేదు. ఈ విషయం అందరికీ తెలిసిందే! అయినప్పటికీ, కాలక్రమంలో మానవజాతంతా ఒకే త్రాటిపై నడుస్తూ, ఒక రకంగా మార్పు చెందుతూ ఇప్పటికీ ఈ స్థితికి చేరుకుంది. అదే రీతిలో ఈ కలిమాహాత్మ్యంలో మానవుని ఉదాత్త స్థితిని గ్రహిస్తూ శాంతి స్థాయిలో నిలబడి, సాధించి, 'కల్కి' అనుగ్రహానికి పాత్రులు అయ్యేందుకు ప్రయత్నించడం మానవధర్మం. తెలుసుకుని తనకు తాను మాత్రమే పయనించకుండా తెలియని వారికి, గ్రుడ్డివారికి, దారి చూపించిన రీతిలో మార్గదర్శనం చేస్తూ, మెల్లమెల్లగా అంధకారం నుండి వెలుగువైపుకు తీసుకు వెళ్ళడమే కర్తవ్యమై దీని ద్వారా శాంతి స్థాపించబడడం సుసాధ్యం ఔతుంది.

అలాగే, 'కల్కి సుధ' ఈ విశ్వమానవ ధర్మానికి, కర్మలకు, శాంతి సాధనకు ఒక పరికరం కానీ!

“ఈ శాంతి ద్వారా కలికాలాసురుని హింసనుండి తప్పించుకుని, అందరూ శాంతాత్మలమై నిండుగా విరాజిల్లనీ” - అని పూజ్య యోగివచేణ్యులు ఆశీర్వదిస్తున్నారు.

- జయతీర్థ, జనరల్ ప్రెసిడెంట్, ఋష్యమూకాశ్రమం.

సంపాదకీయం

ఆవు అందించే పాలకు ఆదరణం ఓ దేవా!
 పాత్ర వెలిగిపోయేది పాల ఆనందం కొద్దీ
 నా ముఖమే పాత్ర పొందినంతనే నేను
 ప్రజ్వలించి ప్రభలన్నీ వెలువడితే ఏమి !
 యోగి అచ్యుతుని చ్యుతి ఎరుగని ధార
 కరుణాధార నాలో పొంగిపోరలె!
 అజ్ఞానమే నాలో - అంతటానిండే!
 అర్చితం అర్చితం సర్వస్వం అర్చితం
 నీ సేవ కోసమంటూనే
 యోగి అచ్యుతా! నీకు, నీతో పాటు ఉండే
 'అచ్యుతి'కి భోగ్యమిది!
 నమ్ముకున్నోళ్ళ భాగ్యమిది! స్వామీ!

పైన ఉదహరించిన శ్రీ విజయింద్రుల విశ్వవాణి ఈ మాటల రత్నాల వెలుగులో ముందుకు సాగి పవిత్ర ప్రభు అచ్యుతుల కృపాకటాక్షం కొద్దీ లభించే సర్వ విషయ సారాన్ని ఈ 'కల్కిసుధ' ద్వారా నా మానవ సమాజ బంధువులందరికీ పంచడం నా కర్తవ్యమనీ, అలా చేయడమే నా నిస్వార్థ జనతా సేవ అనీ, తలచి, ఈ కార్యం చేయతలపెట్టాను.

పాత్రలోని పాల యోగ్యత వలన ఆ పాత్రకూ గౌరవం. అలాగే ఒక వ్యక్తి ఘనతకు ఆయన చేసిన సమాజసేవే కారణం. దాని ప్రకారమే దీని వెలుగు! వారి కృపాప్రకాశంతో, పత్రికాసంపాదకుని బాధ్యత చాలా గొప్పది. అది ఆశ్రమపు పత్రికతో జరగని పని. అదీకాక ఈ కాలంలో లెక్కలేనన్ని పత్రికలున్నాయి. కొన్ని సాహిత్య సేవకోసం, మరికొన్ని రాజకీయ క్రాంతి కోసం. కొన్ని సమాజాన్ని బాగుపరచడం కోసం,

వ్యాపార ప్రచారానికై కొన్ని పత్రికలు - ఇలా రకరకాల పత్రికలు అసంఖ్యాకంగా ప్రచురింపబడుతున్నాయి. అయితే నిస్వార్థ సేవ చేసే భావనతో జనాలకు జీవనానికి సంబంధించిన పవిత్ర జ్ఞానాన్ని అందించే సదిచ్చగల పత్రికలెన్ని ?

ఇలాంటి నేపథ్యంలో 'కల్కిసుధ'లాంటి వైశిష్ట్యపూర్ణమైన పత్రిక ఉద్దేశ్యమేమిటి? మానవుడు మానవుడై జీవించి, దివ్యదృష్టితో ముందుకు సాగిపోతూ, భవ్యత్వాన్ని పొంది, నిత్యమైన తత్వాన్ని తెలుసుకునేందుకు కావలసిన విషయాలనన్నిటిని సేకరించాలి. ఈ 'కల్కిసుధ' మానవుణ్ణి సుసంస్కృతుణ్ణి గావించే పత్రిక! ఏదివద్దు! సాహిత్యం, సంప్రదాయం, సమాజాభ్యుదయం, వ్యవసాయం, కళలు, ధర్మం, ఆధ్యాత్మం - ఇవన్నీ అవసరమైనవే. ఆధ్యాత్మికమైన ఆవరణలో ప్రకాశించే, ప్రజ్వల్వించే సమస్త విషయాల్ని ఈ పత్రిక వివరించాలి.

పైన చెప్పిన అన్ని విషయాల్లో, అనేకమైన భిన్నాభిప్రాయాలు ఉండనే ఉన్నాయి. ప్రేయోమార్గం, శ్రేయోమార్గం ఇవి రెండు జీవిత రంగంలో ఉండేవే! కేవలం వినోదం కోసం కళ, సుఖం కోసం సంప్రదాయం, స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాల కోసం అభ్యుదయం. అనుకూలతకై ధర్మం, అలాగే వ్యవసాయం - వీటితో జీవనాన్ని ప్రతిబింబించే మనోనేత్రాల ముందు నిలిపేదే సాహిత్యం. వాస్తవిక స్థితిని గమనించ కుండా ఆధ్యాత్మికానుభవం లాంటి శబ్దాల ప్రచారం చేసే వ్యక్తి లోకప్రియత్వాన్ని పొందేందుకు ఎక్కువ సమయం అవసరం లేదు. అయితే సత్యసౌందర్యాభివ్యక్తి కోసం కళను, ఆదర్శాల కోసం సంప్రదాయాన్ని, ప్రగతి కోసం సమాజ పరిష్కారాన్ని, సాహిత్య సేవకోసం ధర్మాన్ని ఉ పయోగించేవాళ్ళు అరుదు. వ్యవసాయం, జీవితం - వీటిలోని అపభ్రంశాలను కడిగేసేదే సాహిత్యం. మనోవాక్యాయశుద్ధితో జితేంద్రియుడై ఉండి, జీవాత్మల సంబంధాన్ని గ్రహించి సాధించేదే ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం. ఇలాంటి విషయాల్లో జన సామాన్యులు ఆసక్తి చూపించడం కష్టం. కారణమేమంటే ఇది అనుసరించేందుకు సాధ్యంకాని మార్గం. అదీకాక

ప్రేయోమార్గగాములమై సుఖిస్తామనే భ్రాంతితో ఉండే వాళ్ళ సంఖ్య అధికం. శ్రేయోమార్గం కావాలనుకునే వాళ్ళు చాలా తక్కువ.

అయినా నిత్యసేవ కావాలనే వేళ, శాంతి కావాలనే సందర్భంలో శ్రేయోమార్గమే శరణ్యం. కఠినంగా కన్పించినా దాన్ని అనుసరించి నడిచాక కళ్ళే ఉత్సాహం, లక్ష్యాన్ని పొందడంలో కళ్ళే ఆనందం అనిర్వచనీయం! అందుకే 'కల్మి సుధ' ఈ లక్ష్యంతోనే, ఆధ్యాత్మిక క్షేత్రం, కళ, సాహిత్యం, సమాజక్షేత్రాల్లో సేవ చేస్తోంది. జనులు వీటినుండి ప్రయోజనాన్ని పొందుతారనే నమ్మకం ఉంది.

ప్రస్తుత సమయంలో మానవ జీవనం శాంతి లేక జంజాటంతో కూడినదిగా మిగిలింది. అన్ని దేశాల్లో, అన్ని మార్గాల్లో ఏకాభిప్రాయం కుదరక గందరగోళంగా ఉంది. వీటన్నిటికీ కారణం వ్యక్తిగతమైన స్వార్థం, లాభం, ప్రతిష్ఠల దురాశ. అందుకే కలహాలు, సమరాలు ఒకవైపు నడుస్తూంటే, మరోవైపు నపుంసకత్వం - భయం తాండవిస్తోంది. దైన్యాన్నే చాలా గొప్ప విషయంగా భావించే మానసిక దౌర్బల్యం మరోవైపు! అనేక రకాల జాతులు, మతాలు, మార్గాలు - వీటిలోని హెచ్చుతగ్గుల గురించిన కీచులాట! ధర్మంపేరిట అత్యాచారాలు, అన్యాయాలు, స్వేచ్ఛాచారం కోసం జరిగే ధర్మబాహ్యత్వం, సమాజంలోని సంస్థల గ్రుడ్డి సంప్రదాయాల వల్ల ప్రగతిపరమైన పరిపక్వభావాలు కల్గిన వాళ్ళ తిరస్కారం. ప్రత్యక్షసాధన, తత్వజ్ఞానం లేని ఆషాఢభూతుల ఆడంబరం. ముందుకు ఉరికే ఉబలాటం. వెనుకంజవేసే షండత్వం! సందిగ్ధావస్థలో, కర్తవ్య భ్రష్టత్వాన్ని పొందే మూర్ఖత్వం! ఇలా ఎక్కడబడితే అక్కడ, విశ్వంలో శాంతి లేకపోవడానికి కారణం 'తత్వం' లేకపోవడమే! ఈ పరిస్థితిని చక్కబెట్టడం సుశిక్షితులైన కొంతమందికి సాధ్యంకాదు. అన్ని దేశాల్లోని ప్రజల్లో కనీసం ఒక్కశాతం తత్వసాధన లోని సర్వ విషయాలను గ్రహించి శాంతి సాధన చేస్తే మాత్రమే విశ్వశాంతి సుసాధ్యమౌతుంది. కేవలమైన విప్లవాలతో, ఆందోళనలతో

6

శాంతి సాధ్యంకాదు. ఐకమత్యం లభించదు. కృత్రిమత్వమేమాత్రమూ లేని నిజమైన యోగసాధనతో తననుతానెరిగి సాగే వాళ్ళకు మాత్రం శాంతి లభిస్తుంది. ఐకమత్యం సుసాధ్యమౌతుంది. యోగాభ్యాస విషయంలో కూడా 'నాకు తెలుసు' అనే భ్రాంతితో ఏవేవో వ్రాసి, వాటిని అనుసరించి రకరకాల బాధల్ని అనుభవిస్తున్న ఈ కాలంలో వూజ్యులైన యోగి అచ్యుతులు నిజమైన యోగాన్ని ఉపదేశించి యోగ్యుల్ని ఆ మార్గంలో ముందుకు నడిపిస్తూండడం మన సౌభాగ్యమే! ఋష్యమూకాశ్రమంలోని నా సోదరులంతా ప్రత్యక్ష సాధకులు. ఆ యోగానందాన్ని నిజంగా పొందిన వాళ్ళు! అలాగే ఆశ్రమంలో ఉండేవాళ్ళు కూడా! మానవధర్మం ఒక్కటే! మానవ కర్తవ్యం ఒక్కటే! మానవ సంస్కృతి, మానవత్వం అందుకోవాల్సిన దివ్యత్వాన్ని తెలుసుకునేందుకు చేయాల్సిన సేవే మా లక్ష్యం. ఈ లక్ష్యసాధనలో సోదరులందరి సహాయం, సహకారం, 'సుధ'కు ఉంటుందనీ, అందరూ సుధాపానం చేసి సంతృప్తిచెందాలని మా విన్నపం.

అన్ని విషయాల్లోనూ యోగ్యమైన వ్యాసాల్ని స్వీకరించి ప్రచురించడం జరుగుతుంది. ముందువచ్చే సంచికలో ప్రశ్నోత్తర విభాగంలో 'చదరంగ విహారం' ప్రారంభిస్తాం. ధార్మిక, నైతిక, సామాజిక, తాత్విక, సాహిత్య విషయాలకు సంబంధించిన ప్రశ్నలు పంపించవచ్చు.

ఈ రకంగా ప్రజాసేవ చేయడానికి నన్ను 'కల్మి సుధ' సంపాదకునిగా నియమించిన మా గురువు అచ్యుతయోగిగారికి ఎంతో ఋణపడి ఉన్నాను. జనుల సహకారం లభిస్తూండడం వల్ల నేను కృతార్థుణ్ణి!

ఓం శ్రీ అచ్యుతాయనమః ఓం

రచయిత

'సాహిత్యసింహ' శ్రీ విజయాంధ్రుల వారు

‘సాహిత్యసింహ’ విజయాంధ్రుల వారు తమ ఈ ‘కల్కిసుధ’ వ్యాసంలో కలి, కల్కి అంటే ఏమిటి? ‘కల్కిత్వం’ అంటే ఏమిటి? కలితత్వం ఏమిటి? మున్నగు విషయాల్ని కూలంకషంగా వర్ణించారు. అమృతత్వాన్ని అందుకునే విషయంలో మనకు మార్గదర్శనం చేశారు. అర్థగర్భితం, గంభీరమూ అయిన ఈ వ్యాసం చదువరులకు ‘కల్కిసుధ’ అంటే ఏమిటో వివరిస్తుంది. ‘కల్కిసుధ’ ఎలా ఉండాలి? అనే నిర్దిష్ట ధ్యేయాన్ని సంపాదకులకు ఇది అందిస్తోంది)

సంగ్రాహకులు : శ్రీ జయతీర్థులు

ఎందుకు ? ఏమి ?

మానవత్వంలో నడచిన మథనాన్ని కొంచెం జాగ్రత్తగా గమనిస్తే, మనస్సు యొక్క గతి ‘కల్కి’వైపుకు పరుగెత్తకుండా ఉండదు. ఈ ‘సుధ’ అక్కడికే మమ్మల్ని తీసుకువెళ్ళాల్సి ఉంది. కలికాలంలో మానవుడు శుద్ధమనస్సుతో చేసే ఉన్నత జీవన వ్యవహారం మటుమాయమైపోతూ, కేవలం వికల్పమయమైన జీవనమే అధికమైపోతూ ఉంది. ఇలా ఎంతో కాలం గతించింది.

అపుడప్పుడు నిజంవైపుకు హెచ్చరించే సచ్చరిత్రల స్థితులు జరుగు తున్నా, ఈ కలికాలంలో తర్కానికి అందని ఉయ్యాల ఆట సాగుతోంది. ఏ దోషారోపణ లేకుండా కటుసత్యాన్ని చెప్పాలంటే, సృష్టికి శ్రేయోదాయ కమైన, మౌలికమైన ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి కావలసిన సత్యతత్వపు నిర్దిష్టత తప్పిపోయి దిక్కు బదిలీ అయిపోయింది. ఎప్పుడైతే సత్యమార్గంలో కాకుండా బ్రతుకు వేరేమార్గం గుండా పయనించటం ప్రారంభించిందో, దాని దాహం విభిన్నంగా మారింది. ఆ మార్పులు దేన్నో దేన్నో

స్వీకరించడానికి పోయి, ఆ దాహం విపరీత స్థాయికి చేరుకుంది. అలాంటి అతలాకుతలపు స్థితిలో చేరాక అధోగతికి చెందిన రీతులు, నీతులు పెరిగి విశ్వచక్రంలో అదెంతో బరువును కొని తెచ్చుకున్నట్టైంది.

ఆధ్యాత్మికంలో దెబ్బతిన్న జీవనం, తాను తెలుసుకున్నట్లు ధర్మ జీవనానికి తాళం వేసే ఆలోచనల అంతరాళంలో సంచరించ సాగింది. దాని ఫలితంగా వైయక్తిక జీవనం, సామాజిక, రాజకీయ రంగాల్లో విషమతను పొందింది. దీని పొంగు ఇదివరకటి ప్రమాదపు స్థాయికి చేరింది. దీన్నే ‘కలి ప్రాబల్యం’ అనవచ్చు.

ఈ నాల్గయ్యుగల స్థితి, స్థిత్యంతరాలను మానవుని ప్రతి జీవనంలోనూ చూడవచ్చు. ఈ కలి ప్రాబల్యమే ఇతని మృతప్రాయత్వానికి కారణం. అలా కాకుండావాణ్ణి ‘అమృతత్వా’నికి తీసుకువెళ్ళే సుధాప్రాప్తి అయితేనే కలికల్మషం నుండి విముక్తి లభిస్తుంది. కలి విజృంభణను ఆపి పాపనమైన జీవనాన్ని విస్తరించే వాడే కల్కి. (ఆ స్వభావమే కల్కి.)

అంటే, కల్పనల సుడిగుండంలో చిక్కుకుని బాధపడే జీవితాన్ని అక్కడి నుండి పైకెత్తి, సుసంబద్ధరీతులతో కూడిన, శుద్ధమనః ప్రధానమైన వ్యావహారిక జీవనానికి అనువర్తింపజేసి, సాత్వికత్వంలో సంస్థాపించి, సంయమ సంపదలను అందించి, సత్యతత్వ సన్మార్గంలో మనల్ని నడిపించేందుకే ఈ ‘సుధ’!

ఇప్పట్లో విశ్వం దుర్భరమైనది. దోషావేశపూరితమై తన గోతిని తానే తప్పుకుంటోంది. మృత్యువు నుండి తప్పింపజేసి, ఆ దుష్పరిణామాల నుండి మమ్మల్ని తప్పించి కల్కి కృపకు మనల్ని పాత్రులను గావించేదే సుధ! అదే ‘కల్కిసుధ’!

‘కల్కిసుధ’ పూర్ణసత్యకోధన కోసమే ఉంది. దానికోసం ఇది అన్నిరకాల తయారీలు గావించుకున్నది. ఇది ఏ కబంధ హస్తాలకూ దొరకనిది! జాతిరాజకీయాలు చేసే వానర సమూహానికి ‘సుధా’ అవకాశం ఇవ్వదు. సంప్రదాయంలోని అంధత్వాన్ని నిర్మూలించి, సృష్టిని అత్యున్నత రీతిలో కొనసాగించాలన్నదే ‘సుధ’ ముఖ్యోద్దేశం. దీన్నే లక్ష్యంగా పెట్టుకుని ‘కల్కిసుధ’ వెలువడింది.

తత్వమే దీని ముఖ్యలక్ష్యం. దానికి కావలసిన సంస్కృతి, సాహిత్యం మొదలైన వాటికోసం ఇది ప్రయత్నిస్తుంది. జీవుల్ని ప్రత్యక్షస్థితిలో ఉంచడమే ఆశ్రమ లక్ష్యం కావడంవల్ల దానికి అవసరమైన బౌద్ధికమైన ప్రగతికోసం దీని ద్వారా ప్రయత్నం సాగించడమైనది.

దీని కానుక నవీనమనిపించవచ్చు. అయితే ఇక్కడ ఆదినే మరచిన ఇదివరకటి విధానానికి, స్వస్తి చెప్పడం జరిగింది. దేవ సమృతమై, ధర్మసమృతమై, ఎన్నటికీ మారని, అప్పటికీ, ఇప్పటికీ, ఎప్పటికీ మారని నిత్యతత్వాన్ని దర్శింప చేసేందుకే మా ప్రయత్నం. అందుకని ఈ విషయంలో కల్గే సందేహాలకు సమాధానాన్ని ‘సుధ’ అందిస్తుంది.

ఈ ‘కల్కిసుధ’ గురు అచ్యుతుల తపఃపుంజాన్ని ఆశ్రయించి ఆ వెలుగులోనే సాగుతుంది. వారి ఆశ్రయం, ఆశీర్వాదం కావాలని అనంతంగా నమ్రంగా నివేదిస్తున్నాం.

కాలమే వేచిఇవుడు పలకరించే కల్కికృపతో ‘కల్కిసుధ’ వెలువడింది. ఇది అందరిలో సమృద్ధిగా ఉండనీ! అందరికీ బలవర్ధకం కావాలనీ ఆ దేవుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్నా.

స॥ విజయాంధ్ర

గాలిలో ఉత్సాహం

(శ్రీ యోగి అచ్యుతుల కృపాభాండాగారం నుండి)

వేడి కిరణాలలో వేడెక్కి వాడిపోయి
తలవంచుకున్న ఆ పుష్పసౌందర్యంలో,
స్వాతికారై ఏ సమయాన వచ్చునోయని
నోరు తెరుచుకుని వేచేముతైపుచిప్ప అందంలో
వేడెక్కి వానల చినుకు కోసం వేచి
గగనాన ఎగిరే ఆ పక్షి అందములోన
ఈ జీవుడును కోపించి విసిగి వేసారి
చెవిటివానివలె వేచియున్నాడు.
వేదాల చక్కని చదువుల కోసము
జీవుని జీవనాడి మహావాయు మండలం
నిండి నిబిడికృతమై అద్భుత శబ్దాలతో అలరారుతున్నది.
ప్రళయ సమయమున తపించు ప్రాణులవలె
కలుషితమైన వాయువాహినిలోన
జీవరాసులన్నీ కోపించుతున్నాయి.
చదువురులారా! వేదవేదాంతరాళాల
పరమపావనుడైన నందగోపకృష్ణ వాక్యాన్ని
భారతపు బిడ్డకు కృష్ణసుధ చూపించి
ఆనందధారగా, అమృతధారగా పాలు పితకబడినది
పొందిన వ్యక్తి

- జయతీర్థ

(వాయువు సర్వవ్యాపకుడు. జగత్తులో పుట్టిన ప్రతి ఒక్కశబ్దాన్ని అన్ని వైపులకు తీసుకువెళ్లడం అందరికీ తెలిసిందే. 'వాయుః సర్వత్రగోమహాన్' అనే భగవద్గీతా సత్యాన్ని యోగిసిద్ధులైన మహాత్ములు తమ అనుభవంతో చెబుతారు. ఇదిలా ఉండగా, జనుల తామసాహార విహారాదులలో పుట్టి పెరిగిన జనులు ఉచ్చరించే అపశబ్దాల వాతావరణంలో వాయువు శుద్ధసత్వానికే ప్రమాదం పొంచిఉంది. అలాంటి తప్పుడు శబ్దాల వల్ల వాయుమండలం అశుద్ధమైంది. అలాగే ఈ జగత్తు అశాంతిమయమైనది. సాత్వికులైన జనులు మహామంత్ర సమేతమైన గీత, ఉపనిషత్తు మొదలైన వాటిని చదవడం వల్ల వాయుమండలం పరిశుద్ధమై విశ్వశాంతికి దోహదం చేస్తుందని శ్రీ యోగి అచ్యుతుల వారు ఆకాంక్షిస్తున్నారు.

- జయతీర్థ

ఆశ్రమం

(అచ్యుత యోగుల కృపాభాండాగారం నుండి)

'ఆశ్రమం' అనే శబ్దాన్ని వింటూనే రకరకాల భావనలు జనాల్లో కల్గడం సహజమే. చాలాసార్లు ఇదో పెద్ద తప్పు అని శ్రీయోగి అచ్యుతులు చెప్పారు. ఆశ్రమం అంటే ఏమిటి? ఆశ్రమం అవసరాలేమిటి? దాని ఆదర్శ కార్యక్రమాలు ఎలా ఉండాలి? మొదలైన విషయాల్లో యోగివర్యుని ఉపదేశామృత వాక్కుల నుండి లభించిన, సకల సత్యాన్వేషకులు గమనించే తీరాల్సిన, హితోక్తులు ఇలా ఉన్నాయి.

ఆశ్రమం లోకకల్యాణకార్యాల పాఠశాల మాత్రమే. ఇంటింటికి, ఊరూరు తిరిగి, ఉదరపోషణ కోసం కావాల్సిన వాటిని గ్రహించి, తింటూ, త్రేన్ముతూ, ఏవో కొన్ని విషయాల చర్చలతో విరామకాలాన్ని గడుపుతూ,

శాస్త్రసారాంశాన్ని తెలుసుకోకుండా, ఏమేమో ప్రచారం చేస్తూ ఉండడం 'ఆశ్రమం' కాదు. మానవునికి స్థూల-సూక్ష్మ కర్మలలో మార్గదర్శకమై, లోకశాంతిని సంరక్షించాల్సిన మానవులంతా తమలో తాము శాంతిగా సాగుతూ ఇతరులకు ఆదర్శమై చాలా శ్రమపడుతూ సాగాల్సిన సంస్థ - ఆశ్రమం.

ఆశ్రమం కొనసాగాల్సిందే వట్టి నోటి ప్రచారంతో కాదు.

అలాంటి సంస్థల్ని ఆశ్రమాలని పిలవడం ఇంతకుముందెన్నడూ కనిపించదు. ప్రాచీన కాలంలో అనేక ఆశ్రమాల ఆశ్రయంలో విద్యాబుద్ధుల్ని నేర్చుకుంటూ తపస్సును కూడా అధ్యయనం చేయడం కాకుండా రాజనీతిని, ధర్మ విద్యల్ని కూడ అక్కడ నుండే నేర్చుకుని ప్రపంచ కార్యాల్లో ప్రవృత్తులయ్యే వాళ్ళు. ఇలా వెనక్కి తిరిగి చూసేవేళ అన్ని విద్యలకూ ఆశ్రమమే ఆశ్రయమైందని తెలుస్తుంది. అయితే కాలం దొర్లిపోయినట్లైతే ధర్మరహస్యాల్ని గ్రహించక ఎక్కడక్కడికో పోయి, 'నోరున్న వాడిదే ధర్మం! శక్తి ఉండేవాడిదే సత్యం' - అన్నట్లుగా ప్రవర్తన సాగిపోతూ ఉండేది. వీటినే నిజమనుకుని పిల్లబుద్ధుల మనుష్యులు మోహితులై, అనేక ద్వేషాసూయల బంధనాల వల్లనో, వేషాకర్షణ కారణం వల్లనో జీవితపు నిజమైన స్థితిని గ్రహించి సాగడానికి చెప్పబడిన బోధనా విధానాన్ని వదలి పొట్టకూటికోసం ఇష్టం వచ్చినట్లు ప్రవర్తిస్తూ అధోగతికి చేరడమైనది. ఇప్పుడు ఇలాంటి కృత్రిమత్వమే బలంగా వేళ్ళూని, అదే శాశ్వత ధర్మం, సత్యం, న్యాయం అనే స్థాయికి వచ్చింది. ఇలాంటి స్థితిలో ఈ కృత్రిమత్వాన్ని తొలగించి, నిజతత్వాన్ని చూపించి, అందులో సాగుతూ కర్మబద్ధత యొక్క శ్రేష్ఠత్వాన్ని స్థిరపరచి, శాంతితో అన్యోన్య ప్రేమికులై లోకశాంతికి పునాది రాళ్ళై సాగించాల్సినదే ఆశ్రమ ధర్మం.

ఆశ్రమం అనేది డబ్బు సంపాదించే చైతన్యంతో సాగిపోయే వారి కోసం కాదు. విద్యనేర్చుకునే బాలకులకు, మోక్షసాధన లక్ష్యాన్ని అందుకొనేందుకు లౌకిక వ్యవహారాన్ని ముగించి నిలబడిన వృద్ధులకూ ఆశ్రయ స్థానం. ఎందుకంటే, బాలకులకు విద్యావ్యాసంగం చేయిస్తూ తమ తపోనిష్ఠలో సాగేందుకు వృద్ధులు, విద్యనేర్చుకునేందుకు బాలకులూ ఆశ్రమంలో ఉంటూ లోకకల్యాణం కోసం సేవచేయాల్సిన మధ్యవయస్కులు ధర్మ, కర్మబద్ధులై ప్రపంచ కర్తవ్యంలో ఉండి పోవడమే సబబు!

ఈ ఉపదేశ వాక్కుల వల్ల దేశం అంతా జాగృతమై, నిజధర్మం, అలాంటి ధర్మ ప్రచారానికి ఆదర్శమైన ఆశ్రమం గురించి నిర్దిష్ట జ్ఞానం పొందవచ్చుననే ఆశాభావం ఉంది.

సంగ్రహకులు - జయతీర్థులు

ఋష్యమూకాశ్రమం

(ఓం శ్రీ అచ్యుతాయనమః ఓం)

(లేఖకులు : శ్రీ జయతీర్థ, జనరల్ ప్రెసిడెంట్, ఋష్యమూకాశ్రమం)

ఆశ్రమమంటేనే సర్వసంగపరిత్యాగం చేసి, ప్రాపంచికమైన సకల కార్యక్షేత్రాల నుండి నివృత్తి పొంది, ఎలాగో ఉదరపోషణం చేసుకుంటూ కాలయాపన చేసే నీరస, నిర్విణ్ణమైన బృందమని సాధారణంగా పాఠకులు భావిస్తారు. అయితే, ఋష్యమూకాశ్రమం ఇలాంటి ఆశ్రమం కాదు.

ప్రాపంచిక జీవనం నుండి పారిపోవనవసరం లేదు. ప్రపంచంలో మానవుడనిపించుకునే ఈ శ్రేష్ఠతమజీవి ఎలా నిజమైన మానవుడిగా

జీవించాలి. దైహిక, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక రంగాల్లో అన్ని రీతులూ స్వతంత్రుడై తన కాళ్ళపై తాను నిలబడి తనకుతాను ఉపకరించుకుంటూ, తన నుండి లోకకల్యాణానికి సేవ చేయాలనే విషయాన్ని ఆదర్శంగా ఆచరించి చూపడమే ఈ ఆశ్రమ లక్ష్యం.

ఆశ్రమాన్ని ప్రారంభించిన వాళ్ళు మాత్రమే ఆ రీతి చేస్తే దాని పని ముగిసినట్లు కాదు. ఆశ్రమం మానవజాతికి ఓ పాఠశాల కావాలి. అందువల్ల సాధ్యమైనంత వరకు జాగృతులైన ఉత్సాహవంతులైన జనాలను మాత్రమే ఆశ్రమంలో చేర్పించండి. వారికి తగినంత శిక్షణ నందించి తర్వాత వాళ్ళను బయటికి పంపించాలి. ఇలా తర్ఫీదు(శిక్షణ) పొంది బయటికి వచ్చిన వాళ్ళు కేవలం తమ స్వార్థసాధనతో తృప్తులు కాకుండా దేశవిదేశాల్లో సంచారం చేసి, నివసించి, ఆయా రంగాల్లో సంతృప్తికరంగా శ్రమించి, సుసంస్కృతి పెరిగేందుకు దోహదం చేయాలి. అలాంటి సమాజ సంస్కర్తలైన సిద్ధపురుషులను తయారుచేసేందుకే ఆశ్రమం! ఈ కార్యం కోసం కావలసిన వ్యక్తులు జాతి, మతం, మార్గం - వీటి భేదభావనలు లేకుండా స్త్రీ పురుషులిరువురూ ముందుకు వచ్చి మొత్తం ప్రపంచపు జనుల జీవితాన్ని దేవమానవ స్థితికి చేర్చే ఉద్యమంలో చేయి కలపాలనేదే ఆశ్రమ లక్ష్యం.

ఇలాంటి వేళ, భారతదేశంలో కానీ, విదేశాల్లో కానీ ఇదివరకు, అలాగే ఇప్పుడు ఆశ్రమాలు లేవా? లేవా? అనే ప్రశ్న సహజంగానే ఉద్భవిస్తుంది. ప్రాచీన కాలంలో కణ్వాశ్రమంలాంటి ఆదర్శనిలయాలు, లౌకిక విద్యాకేంద్రాలుగా, ఆధ్యాత్మ విద్యాసాధనా కేంద్రాలుగా కూడా ఉండేవి. అలాగే ఇప్పట్లో అనేక ఆశ్రమాలు కేవలం ధార్మికులైన పురుషుల నిలయాలుగా, లేదా విరక్తుల నివాసాలుగా మాత్రమే దర్శనమిస్తున్నాయి. మానవుని వైయక్తిక

పరిపక్వతకు ధార్మిక విచారం అవసరం. విరక్తి అవసరమనేది నిజం. అయితే దానితోనే మానవ సమాజ సంపూర్ణ వికాసం జరగదు. అయితే ఋష్యమూకాశ్రమం ఏమి? ఎందుకు? అనే ప్రశ్న ఇక్కడ రేకెత్తుతుంది.

వ్యక్తివల్ల సమాజం ఉద్ధరించబడుతుందా? సమాజం ద్వారా వ్యక్తి ఉద్ధరించబడతాడా? ఇది ఒక పెద్ద ప్రశ్న.

వ్యక్తి సమాజంలో ఒక అంగమైనా కూడ విశేష ప్రతిభావంతుడైన ఒక వ్యక్తి తన అత్యధిక జ్ఞానంతో, ఆదర్శప్రవర్తనతో ఓ సమాజపు రూపురేఖలనే నిర్మించగలుగుతాడు. లేదా వాటిని చక్కదిద్దగలుగుతాడు. అలాంటి మహాపురుషుల చేత నిర్మించబడిన సమాజంలో కొందరు వ్యక్తులు నియమాల ఉల్లంఘన చేస్తూ మన సంస్కృతికి కంటకాలుగా తయారయ్యారు. అలాంటి వాళ్ళను సమాజం సరిదిద్దడం కూడా సహజమే. వృష్టి, సమిష్టుల సంబంధం ఇలా ఉంటుంది. అలాంటప్పుడు సంస్కృతి అధోస్థాయికి దిగిన వేళ - మానవజాతి ముందుచూపు లేకుండా, విమర్శా జ్ఞాన రహితంగా ఇష్టంవచ్చిన చోటికి సాగే సంక్రమణ కాలంలో సరైన మార్గాన్ని చూపించే మహాపురుషులు, వాళ్ళచే నిర్మితమైన సమాజాలు, సమాజ మార్గదర్శనానికి అవసరం కాదా? ఈ క్రాంతి కాలంలో ఓవైపు దాస్యమనోవృత్తి పెరిగిపోయి, జనులు స్వతంత్ర జీవన మార్గాన్ని కనుక్కొని శ్రమించకుండా తిరుగుతున్నారు. మరోవైపు యుద్ధం మొదలైన గందర-గోళాల్లో విసుగెత్తిన నాయకులు 'విశ్వంలో శాంతి సాధ్యమా? కాదా?' అని అరుస్తున్నారు. ఆధ్యాత్మిక పిపాసువులు గ్రంథాలను చదివి, వ్రతోపవాసాల్ని చేసి, చేసి, తర్కంలో తైతక్కలాడి, మౌనంలో మునిగి, తృప్తిలేకుండా, శాంతి మార్గం కానక పడిపోయిన వారెందరో? నలిగిపోతున్నవారెందరో? అదీకాక, ప్రతిదేశపు జనాలు తమ సమాజాన్ని

సంస్కరింపజేసుకునే ఆరాటంలో ఒకదాని తర్వాత మరొక పద్ధతినీ అనుసరించబోయి అసంతృప్తినీ పెంచుకుంటున్నారే తప్ప వేరే ఏ రకమైన మార్పూ కన్పించడం లేదు. అక్కడొకడు, ఇక్కడొక్కడు మహా మేధావి. ఒక్కోక్షేత్రంలో వచ్చినా చాలాకాలం జీవించడం తెలియక పడిపోతున్నారు. సాహిత్యరంగంలో కూడ గందరగోళమే! విప్లవం! కావలసిన సంస్కృతిపట్ల ఏకీభావం లేదు. అందుకని రాజకీయ, సాహిత్య, సామాజిక రంగాల్లో అన్నిచోట్లా అసంతృప్తి, అశాంతి, గందరగోళాలే కన్పిస్తున్నాయి.

దీని కారణాన్ని గురించి ఆలోచించే వేళ ఏ మనిషి అయినా కానీ, తనను తాను గ్రహించనిదే వేరేదాని కోసం అర్రులు చాచటమే కారణం అనిపిస్తుంది.

'తనను తాను తెలుసుకోవాలి' - ఇలా ప్రతిఒక్కరం చాలా సులభంగా అంటున్నాం. అయితే, 'అలా అంటే ఏమి?' అనే విషయాన్ని విడమరచి చెప్పడం కష్టమైనా తనను తాను తెలుసుకున్న వ్యక్తి అన్నిటినీ తెలుసుకున్న వాడై, చేయగల్గినవాడై, లక్ష్యసాధన జరిగేదాకా ఉండే చైతన్యాన్ని సంపాదించుకున్న వాడై ఉంటాడని చెప్పవచ్చు.

అలాగైతే అలాంటి చైతన్యాన్ని సంపాదించేందుకు సర్వమానవులకు సాధ్యమయ్యే సామాన్య మార్గం ఒకటి ఉండాలి కదా? నిజం! ఉండే తీరాలి. అలా అన్నప్పుడు తత్వసాధనా విషయంలో ఒక్కో ధర్మంవారు ఒక్కో రకంగా జనాల్ని దారితప్పిపోయేట్లు చేస్తున్నారెందుకని ప్రశ్నించ వచ్చు. ఆయా దేశ, కాల, భాషలకనుగుణంగా ఆ మహాపురుషులు చెప్పిన ఆచార విచారాల్లో వ్యత్యాసముందే తప్ప ఆధ్యాత్మికానికి ఉండే ఆ ఒకే ఒక్క ఆత్యంతిక సాధనా మార్గాన్ని బహుశః అన్ని ధర్మాల మూల పురుషులూ చెప్పారు. అయితే వారి బోధనా విధానం నిగూఢమైనందున

సామాన్యులకు దాని నిజమైన అర్థం బోధపడడం కష్టం. అదీకాక ప్రత్యక్ష గురువు లేకుండా సాధన చేయడం అసాధ్యం అనేది ఖచ్చితమైన సిద్ధాంతం.

అయితే మరి దేశంలో అసంఖ్యాకులైన గురువులు, శిష్యులూ ఉన్నారు కదా! ఉండవచ్చు. అయితే గురువులు మహాత్ములై, సిద్ధులై నిలిచి - వారు చూపే మార్గంలో పయనించటం వల్ల దేహం ఆరోగ్య భరితమై, అకాల మృత్యువు తొలగి, జీవించ గోరినంతకాలం జీవించే చైతన్యం కలిగి, మనస్సు యొక్క చాంచల్యం తొలగి, మేధాశక్తి సూక్ష్మమై, కాలగమనానుసారంగా నడుచుకునే విమర్శనాత్మక శక్తిని పెంపొందించుకుని, జీవించి, జీవింపజేసే యోగ్యతను పొందడం సాధ్యం కావాలి. దీని సత్యత్వం, అసత్యత్వం మార్గదర్శకునిలోనే ప్రత్యక్షంగా చూడాలి కదా!

ఇదంతా వట్టి ఆధ్యాత్మిక విషయం మాత్రమే అయిందనాలి. అలా కాదు. సామాజిక, సాహిత్య, ధార్మిక, రాజకీయాది అన్ని రంగాలకూ 'ఆధ్యాత్మికం' అనేది వెన్నెముకలాంటిది. దీని సహాయం లేకుంటే వేరేవేవీ ఫలించవు. అందువల్ల ఆధ్యాత్మిక సాధన ద్వారానే మానవజాతి యొక్క సర్వాంగీణమైన (సంపూర్ణమైన) పరిపుష్టత సుసాధ్యం. ఇది నిజం! అలాంటి సిద్ధపురుషుల ద్వారా లోకకల్యాణం జరగాల్సి ఉంది.

ఇప్పటి జగత్తులో కేవలం సూక్ష్మం గురించి అంత నమ్మకం లేకపోవడం వల్ల మిగిలిన స్థూల విద్యలనూ నేర్పటానికి ఆశ్రమంలో అవకాశం కల్పించాలి. అదీకాక ఆశ్రమవాసులందరూ దేహపోషణ కోసం పరావలంబులైతే అది ఆదర్శజీవనమెలా అనిపించుకుంటుంది. అందువల్ల స్థూలానికి స్వతంత్ర జీవనం ఆధ్యాత్మిక సాధనమే! ఇలా ఇహపరాల రెండింటిని సాధించేందుకు తగిన ఆశ్రమం ఏర్పడాలంటే - యోగి శ్రీ అచ్యుతుల కృపాశ్రయంలో 'ఋష్యమూకాశ్రమం' కనులు తెరచుకుంటోంది.

ఆనెగుంది సంస్థానం మహారాజుల చేత దానం ఇవ్వబడిన ప్రభు అచ్యుతుల విశాల వనభూమి (118 ఎకరాలు) ఆశ్రమం కోసం సిద్ధంగా ఉంది. పురాణ పురుషుడైన శ్రీరాముని పాదధూళిని తలదాల్చి, కల్పాంతరాలనుండి మునిపుంగవులకు ఆశ్రయ మిచ్చిన ఋష్యమూక పర్వతపు ప్రాంగణంలో ఆశ్రమ నిర్మాణమైంది. అందుకే దీనికి 'ఋష్యమూకాశ్రమం'మనే పేరు సార్థకమైనది.

ఆశ్రమవాసులు వ్యవసాయమే ప్రధాన వృత్తిగా చేసుకుని యోగి అచ్యుతుల మార్గదర్శనంలో ఆధ్యాత్మిక సాధనల్లో నిరతులయ్యారు. అలాంటి సాధకులకు, వాళ్ళ పిల్లలకూ అవసరమైన ప్రాపంచిక విద్య, పరిశ్రమ - మొదలగు వాటిని కాలక్రమంలో నేర్పించే ఏర్పాట్లు గావించే పథకం కూడా ఉంది. ఇలా ఆశ్రమవాసుల్ని అన్ని రకాలుగా ఉత్తమ సంస్కృతిని, చైతన్యాన్ని పుణికి పుచ్చుకున్న వారిగా మార్చి, తద్వారా దేశం - జగత్తు - వీటి కల్యాణం జరగాలని ఆశ్రమం ఆలోచిస్తోంది. ఈ లోక కళ్యాణానికి ఇది ప్రచార కేంద్రం. ఆశ్రమ లక్ష్యసాధనలో ప్రతి ఒక్కరూ సహకరించాలి. ఉపకారం చేయాలి.

వేషభూషణాలు ఆశ్రమధర్మాలు కావు. అవి ఆధ్యాత్మిక సాధనకు ఏ మాత్రమూ సహకరించవు. అందువల్ల కాషాయం, జపమాల ఇలాంటి ఆడంబరాలకు ఇక్కడ అవకాశం లేదు. గౌరవమూ లేదు. తర్కసత్యాన్ని తెలుసుకునే నెపంతో వస్తే ఆ స్థితికి చేరుకునేందుకు ఆటంకమేమీలేదు. అలా కాకుండా కేవలం తర్కం కోసమే, కాలయాపన కోసమే అయితే అందుకు అవకాశం లేదు. వైరాగ్యమనే నెపంతో, కర్తవ్యభ్రష్టులై, సోమరిపోతులై కాలం గడిపే వాళ్ళకిక్కడ ఆశ్రయం లేదు. అనుభవ లేశంలేని పుస్తక పాండిత్యానికిక్కడ ప్రాధాన్యం లేదు. ఇలాంటి ఆశ్రమమిది. ఆశ్రమ వాసులు సత్కర్ములై నడుస్తూ నడిపించే ఆదర్శ ప్రభువులు అచ్యుతుల

నేతృత్వంలో సత్యంకోసం శ్రమిస్తున్నారు. ఆశ్రమ వాసులంతా సన్యాసులు కాదు. బ్రహ్మచారులూ కారు. లోకకల్యాణా కాంక్షతో శ్రమించడం కోరుకునే ఆశ్రమం కావడంవల్ల సత్సంతానాన్ని పొందే శుద్ధులు. సంయమబద్ధులైన సంసారులకే ప్రాశస్త్యమివ్వాలని ప్రభువుల ఆదేశం. అంతదాకా బ్రహ్మచర్యంలో కొనసాగేందుకు అనుమతి లభించదు.

ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ఆకాంక్ష ఉండి, మార్గదర్శనమనే అనుగ్రహాన్ని కోరే వాళ్ళు, శిష్యులు కావాలనుకునే వాళ్ళంతా ఆశ్రమంలోనే ఉండాలనే నియమం లేదు. అనుగ్రహం పొంది తమ స్వకార్యాలలో ఉంటూ, సాధించుకుంటూ, అప్పుడప్పుడూ ఆశ్రమానికి వచ్చి, కావలసిన విషయాల్ని గ్రహిస్తూ నియమబద్ధంగా జీవించేందుకు అవకాశం ఉంది. అలా ఉండే శిష్యులూ ఉన్నారు. ఆశ్రమంలోనే ఉండే వారికి మార్గదర్శకుల సన్నిహిత సామీప్యం లభిస్తుంది. ముందుకు దూసుకుపోయే అవకాశం సహజంగా ఉంది. ప్రభు శ్రీ యోగి అచ్యుతుల, ఆశ్రమ కార్యకలాపాల విషయాలు కాలక్రమంలో 'కల్కి సుధ'లో ప్రత్యక్షమౌతాయి.

- జయతీర్థ

భక్తి మరియు తత్వం

(యోగి అచ్యుతుల కృపాభాండాగారం నుండి)

ఇప్పటి కాలంలో ప్రపంచంలో తత్వం గురించిన అనేక భ్రాంతులున్నాయి. భక్తి గురించి అనేకమైన తప్పుడు అభిప్రాయాలున్నాయి. మూఢాచారాలు ముసురుకున్నాయి. వీటిని గ్రహించేవేళ ప్రతి ఒక్కమనిషి, చింతకుడు కేనోపనిషత్తులోని క్రింది శ్లోకంపై మనసు ఉంచాల్సి ఉంటుంది.

యద్వాచానభ్యుదితం యేన వాగభ్యుద్యతే

తదేవ బ్రహ్మత్వం విద్ధినేదం యదిదముపా సతే

అనే మహావాక్యం మమ్మల్ని జాగృతుల్ని గావిస్తుంది. ఏది వాక్కు చేత వర్ణించబడనిదో, దేనిచేత వాక్కు ప్రకటమౌతుందో అదే బ్రహ్మమని తెలుసుకో. జనులు బ్రహ్మమని ఉపాసించేది బ్రహ్మం కాదు. ఈ కేనోపనిషత్తు వాక్కుల ప్రకారం ఆలోచిస్తే, ప్రత్యక్షసాధన లేనిదే తత్వం, బ్రహ్మ, భక్తి వీటి విషయాలు అర్థంకావు.

ప్రత్యక్షసాధనలో కొనసాగి, సిద్ధులై నిలచిన మహాపురుషులు ఈ విషయాల గురించి స్వానుభవంతో చెప్పే వేళ మాకు విషయం కొంచెం కొంచెం అర్థమయ్యేందుకు అవకాశం ఉంది. కేవలం గ్రంథావలోకనం వల్ల ఇది సాధ్యం కాదు. అందువల్ల 'భక్తి మరియు తత్వం' అనే ఈ మహత్తర విషయం గురించి యోగి శ్రీ అచ్యుతుల అనుభవ పూర్ణమైన ఉదారమైన ఉపదేశ వాక్యాల్ని సేకరించి మా బాంధవుల ఉపయోగార్థమై 'కల్కి సుధ'లో క్రమంగా ఇస్తూ ఉంటాను.

యోగి పుంగవుల మాటల్లో చెప్పాలంటే 'ఓం శాంతిః'. శాంతికి తత్వమే కారణం. తత్వానికి మానసిక నిష్ఠే ముఖ్యం. మానసిక సుఖమే సంపత్తు. దీనికి దేహారోగ్యమే మూలాధారం. ఆరోగ్యం కొద్దీ మనోనిష్ఠ.

అందువల్ల తత్వసాధన, శాంతి, తనను తాను తెలుసుకోవడం - ఆ తత్వమే అన్నిటికీ మూలాధారం. ఆ తత్వాన్ని గ్రహించేందుకు మొదట స్థూలశుద్ధి కావాలి. ఎల్లప్పుడు సాధ్యమైనంత వరకు సాత్వికమైన శాకాహారాన్నే సేవించాలి. ఉప్పు, పులుపు, తీపి, కారం - ఇలాంటి రసాల్ని అతిగా సేవించినట్లయితే ప్రతి ఒక్కరసం మోతాదు మించిపోయాక తన గుణాన్ని అనుసరించి మనిషి దేహానికి, మనస్సుకు వ్యత్యాసాన్ని కల్గిస్తుంది. స్థూలంగా సారాయి, గంజాయి, మాంసం మొదలైన మాదక పదార్థాల సేవనం వల్ల మనిషిలో శారీరక, మానసిక వ్యత్యాసాలు కల్గుతుంటాయి కదా? అలాగే బాగా అలవాటులో ఉండే కాఫీ, టీ - ఇవి కూడ దోషభరితాలే! ప్రతి పదార్థం వల్లనూ మానవ దేహంపై, మనస్సుపై పరిణామం ఉంటుంది. కొన్ని దేహంలో స్థూలంగానే గోచరిస్తాయి. కొన్ని సూక్ష్మంలో నెమ్మదిగా కన్పిస్తాయి. (వివరాలకు ఈ ఆశ్రమం వారి కాయకల్పం చదవండి).

దేహం ఏవిధంగా పోషింపబడుతుందో దానికి తగినట్లుగా మానసిక అభివృద్ధి జరగడం సహజం. దేశంలోని వివిధ భాగాల్లో కొన్ని వంశాల జనుల దైహిక స్థితిలో, మనోధర్మంలో కలహ ప్రయత్నం, జిజ్ఞాసాబుద్ధి, శాంతి ప్రయత్నం, తత్వాభిలాష - మొదలైన విషయాలను పరిశీలిస్తే దానికి వాళ్ళవాళ్ళ ఆహారమే ముఖ్యకారణమై అది క్రమేణ వృద్ధిచెందుతూ వంశానుగతంగా అదే ఆహార సంప్రదాయమూ, మనోధర్మమూ బలంగా వేళ్ళూని నిలిచిపోతుంది. ఉండనీ.

‘భక్తి’ అన్నంతనే ఎన్నో రకాల భ్రాంతిభావనలు, ఆచరణలు ఉండడం కన్పిస్తుంది. అయితే నాకు తెలిసినంతవరకు చెప్పాలంటే ‘భక్తి’ అనే దాని నిజస్వరూపం ఇలా ఉండజాలదు - అని యోగులు అంటారు. భక్తి అనేది మనోవాక్యాలలో చక్కెరలో తీపి ఎలా స్వాభావికంగా ఉంటుందో అలా సహజంగా ఏర్పడవలసిన విషయం. అలాకాకుండ, ఎవరైనా

చెప్పినదాన్ని నమ్మడం వల్లనో, గ్రంథపఠనం వల్లనో మనస్సు స్థిరంగా లేని ఒక స్థితిలో నోట్లో చెప్పుకోవడం కానీ, దేహాన్ని దండించడంకానీ, ప్రాపంచిక వ్యవహారంలోని కష్టంకోసం పెట్టుకునే శ్రద్ధకానీ, స్థూలదేహానికి తగులుకున్న బాధతో పెట్టుకునే వ్రతం కానీ భక్తియని అనిపించుకోజాలదు. ఇవన్నీ సమయాన్ని గ్రహించి, షడ్రీపువుల (ఆరు శత్రువుల) అష్టావస్థల్లో ఉంటూ కాలక్రమంలో తప్పించుకుని పోవచ్చు. అందువల్ల నిజమైన భక్తికి ఒకే ఒక్క కారణం కన్పిస్తుంది. ఏమంటే, ఈ అష్టావస్థలకూ మరియు భక్తి మొదలైన వాటికి మూలమైన వస్తువు ఒకటే. ఆ మూల వస్తువు అందరిలో ఉండేదే! సర్వాన్ని వ్యాపించుకుని ఉండడం వల్ల మాకూ లభించింది. అదే ప్రాణం! ఈ ప్రాణం! ఉండేదాకా ఈ ప్రపంచం మాయతో కలిసిమెలసి కొనసాగుతూ ప్రాణం వేరు పడ్డాక మిగతాదంతా ఎక్కడెక్కడికో పారిపోతుంది. అందువల్ల అన్నిటికీ ప్రాణుడే ముఖ్యం. ఆ ప్రాణునికి రథమైన ఈ దేహమూ ముఖ్యమైనదే. సాగిపోవాలను కున్నప్పుడు భక్తి ఏమి అనే విషయం అర్థమౌతుంది. తత్వమేమి అన్నది గోచరిస్తుంది.

ఇక తత్వం గురించి చూద్దాం - చూచి చెప్పేయోగులు ఇలా అంటారు. ‘ఈ మార్గంలో ముఖ్యమైనవి తత్వం, సమన్వయం, భూతదయ, పరోపకారాలు! ఇందులో మూలమైన ‘తత్వం’ అనే దాన్ని గ్రహిస్తే మిగతాదంతా ప్రకాశిస్తుంది!

ఇక్కడ ‘తత్వం’ అన్నంతనే అది తెలియని విషయం కాదని అందరికీ ఒక ఉదాసీనత ఆవరిస్తుంది. దీన్నే నేను ‘మాయాలస్యం’ అని అంటాను. ఇది ఈనాటిది కాదు. ఆదికాలం నుండి వస్తోంది. ఆది నుంచి అన్నంతనే ఎందుకు? అనే ప్రశ్న వస్తుంది. ఆ ప్రశ్న విషయం మున్ముందు తెలుస్తుంది.

ఒకదానికొకటి మిత్రత్వం, శతృత్వం, అందులోని ఉచ్చనీచాలు, ఇందులోని ప్రతివెలుగు సక్రమంగా సాగుతుంది. ఇది సృష్టినియమం.

ఈ పయనంలో చిక్కుకున్న మనం అనుభవం పొందకుండా చెప్పినదాన్ని వినో లేక గ్రంథాన్ని కంఠస్థం చేయడం వల్లనో తత్వాన్ని వర్ణించడం కేవలం బాలబుద్ధి అనిపిస్తుంది. అందులో చెప్పుడు మాటలు, గ్రంథపాఠాలు వద్దా? అనే ప్రశ్న ఏర్పడుతుంది. నిజం - అవసరమే! చెప్పిన వ్యక్తి అనుభవం కొద్దీ చెప్పి ఉంటాడు. గ్రంథరచయితలు అలాంటి అనుభవాన్ని పొందే ఉపదేశించి ఉంటారు. అయితే దేశకాలానుగుణంగా ఆ పలుకులూ, రాతలూ తెలుసుకునేందుకు కఠినమై ఇప్పుడు అది రాతి సముద్రమై పోయింది. మా తాతల నాటి భాషకు, ఇప్పటి భాషకూ ఎంతో వ్యత్యాసం కన్పిస్తుంది. తత్వవిచారం అనేది ప్రాచీనం కావడం వల్ల దాన్ని తెలుసుకోవడం కఠినం. తత్వవిచారంలో ఆయా వ్యక్తులు తమతమ ప్రత్యక్షానుభవాల్నే ముందుకు నెట్టారు. అదే విధంగా ఈనాటికీ ఎన్నో విషయాల్ని ముందుంచుతున్నారు.

అయితే, అనుభవం కొద్దీ ముందుంచిన ఒక విషయంలో ప్రత్యక్షసాధనతో సాగి వాళ్ళ రహస్యాల్ని గ్రహించడం ఒక పద్ధతి. కేవలం కంఠస్థం చేయడం ద్వారా తెలుసుకోవడం ఒకటి - ఇలా ఉంటుంది. (కంఠపాఠం అనే శబ్దాన్ని నిజమైన అర్థంలో ఇక్కడ వాడలేదు) ఉపయోగంలో తప్పుగా వాడతారు. అలాగే ఇక్కడ తప్పుగా వాడాను. అయితే అది వట్టి నోటిపాఠం 'కంఠపాఠం' అనే శబ్దాల అర్థం తెలియకుండా జనులు ఈ స్థితికి వచ్చారు. దీని నిజమైన అర్థం మున్ముందు ఇవ్వడం జరుగుతుంది. ఒక యంత్రం గురించి వ్రాసిన గ్రంథాన్ని చదివి కంఠస్థం చేయడం వల్ల యంత్రాన్ని నడపడం సాధ్యమా? అలా కాలాన్ని వ్యర్థం చేయడం కన్న దాన్ని చదువుతూ యంత్రాన్ని పరిశీలిస్తూ పోతే సాధ్యం కాదా? దీని ప్రకారమే పూర్వీకుల పుణ్యవాక్యాల్ని ప్రత్యక్షానుభవంలో సాధించకుండా కంఠస్థంచేయడం వల్ల ఫలితమేమి? దీన్ని గురించి మనమంతా ఆలోచించాలి.

'అనుభవ లేకమూ లేకుండ నోటి పాఠంతో తత్వాన్ని గ్రహించామని చెప్పేవాళ్ళ సత్యాసత్యాలకు సాక్షి తన మనస్సా? లేక ఆత్మా?' అని యోగి అచ్యుతులు అంటున్నారు. అలాగైతే విషయాన్ని చదివి, గ్రహించి ప్రచారం చేయరాదా? అనే ప్రశ్న చెలరేగుతుంది. సహజంగానే ప్రచారం చేయవలసిందే ! అయితే, తనలో అయినంతమటుకు ప్రత్యక్షానుభవాన్ని పొందుతూ తన ఆత్మ అంగీకరించే విషయాలను మాత్రం ప్రచారం చేయడం సహజమని భావించవచ్చు. ఇక్కడ కూడ కొందరు కంఠపాఠంతోనే నేను తత్వాన్ని గ్రహించానని చెప్పుకోవచ్చు. అయితే అది సమాధానాన్ని అందించదు. తత్వం రుచి చూచిన వ్యక్తి ఎలాంటి ప్రశ్ననూ అడగలేడు. దాని అనుభవం అతనికి ఉంటుంది కాబట్టి ఆ రకంగా ప్రశ్నించడం అసాధ్యమౌతుంది. అతనిలో ద్వేషం, అసూయ, మతం మార్గం - వీటి అంటులేకుండా, దానియోగ్యతను దర్శించుకుని శాంతచిత్తంతో వాటిని సరైన స్థితికి చేర్చేంత దాకా సహకరిస్తూ ఉంటాడు. ఇతనికి తనకు తానుగా సమన్వయ దృష్టి వచ్చి ఉంటుంది.

ఇక్కడ సమన్వయమంటేనే రకరకాలుగా ఆలోచిస్తాం. అయితే అది తప్పు. అతడు ఆ సమన్వయ తత్వాన్ని దర్శించేందుకు మొదట కాయ శుద్ధినీ, కాయశుద్ధితో మనోనిష్ఠనూ, మనోనిష్ఠతో జీవతత్వాన్ని గ్రహించి ఉంటాడు. దీన్ని గ్రహించడంలో ఎంత శ్రమ పడాల్సి ఉంటుందనే విషయాన్ని గ్రహించడం మనందరి ధర్మం! దాన్ని గ్రహించకుండా వస్తువుకు విరుద్ధంగా వస్తువును కలపడానికి ప్రయత్నించినట్లు (ఉదా: బంగారానికి ఇత్తడి, నూనెకు నీరు మొదలైనవి) కలిపే ప్రయత్నాలు చేయడం తప్పు. సర్వమూ ఒకటే అని ఘోషింపబడింది నిజం. దాని నిజమైన అర్థాన్ని తెలుసుకోకుండా ఎలాగో వర్తించడం తప్పు. నేర్చుకోదలచిన వాళ్ళు ఆ స్థాయికి ఎదిగి నేర్చుకోవాలి. నేర్పించుకునేవాళ్ళు ఆ స్థాయికి ఎదిగి

నేర్పించుకోవాలి. సమన్వయం కావాలనే ఆతురతతో కేవలం గ్రంథ పాండిత్యాన్ని పొంది, దానికి తగిన ఆచరణలేని వాణ్ణి సదాచారం ఉన్న వాడితో చేర్చించేందుకు ప్రయత్నించడం దేన్నీ తెలుసుకోని వాళ్ళు “అంతా ఒక్కటే” అనే మాటల అర్థాన్ని గ్రహించకుండా కేవలం అసహ్యకరమైన ప్రవర్తనలో ఉంటూ ఉత్తముణ్ణి భ్రమలో మునిగిపోతూ, అలాంటి వాళ్ళతో అంటే ఉత్తములతో చేరేందుకు ప్రయత్నించడం సమన్వయ విపర్యాసం! కాలచక్రం కొనసాగడానికి సమన్వయం కావాలి. నిజం. స్థూలంలో చూసేవేళ, ఉత్తమమైనది, ఉత్తమమైన దానితో కలవడం ఒక సమన్వయం. ఉత్తమమైన ఆచారవిచారాలున్న వాళ్ళు ప్రత్యక్షసాధనతో తత్వాన్ని గ్రహించి, అలాంటి వాళ్ళతో చేరడం ఆదర్శ సమన్వయం! ఆ సమన్వయం వల్ల తత్వప్రకాశం ప్రసరించి, జగత్తునే పావనం చేసి, జ్ఞానం వైపుకు తీసుకువెళు తుంది. అలాంటి సమన్వయమే లోక కల్యాణానికి సర్వకాలాల్లో కావలసింది. సత్యమైన జ్ఞానమే సమన్వయానికి సాధనమైనప్పుడు, ఆ జ్ఞానార్జనకు సాధనమైన ప్రత్యక్షతత్వ సాధనం, అలాగే దాని పునాది అయిన శారీరక శుభ్రత, మానసిక పరిశుభ్రతల అవసరం కూడా ఎంత? అలాగే శారీరక, మానసిక పరిశుద్ధతలకన్న ప్రత్యక్షసాధనలో నిమగ్నమైతేనే సమన్వయమంటే ఏమిటో తెలుస్తుంది. అంతే కాని ‘సమన్వయం’, ‘సమన్వయం’ అంటూ నియమబాహ్యంగా జీవనం నడిపించేవాళ్ళకు దీని అర్థం ఎన్నటికీ తెలియదు. సమన్వయాన్ని గ్రహించిన వ్యక్తిలో శాంతం, విశాల దృక్పథం - ఇవి స్వభావికంగానే ఉంటాయి. అలాగే అతడూ తానూ శుద్ధుడై వేరే వాళ్ళకు కూడ అదే చెప్పడం సహజం. తాను పరిశుద్ధుడు కాకుండా వేరొక్కరి మాలిన్యాన్ని గ్రహించి ఆత్మద్రోహం చేసుకునే ఆ బంధనం అవసరంలేదు. అది సమన్వయ మనిపించుకోదు. తన శుద్ధత్వంలో తాను నిలుస్తూ ప్రతి ఒక్కదాన్నీ దాని నైజానికి తగిన

రీతిలో చ్యుతి తీసుకురాకుండా చూసుకుంటూ సహకరించి సాగడమే సమన్వయం. ఈ సమన్వయాన్ని గ్రహించిన వ్యక్తి నేను దర్శించిన భూతదయ, పరోపకారంలాంటి గుణాల్ని కల్గి ఉంటాడు - అని పూజ్యులైన అచ్యుతయోగులు సెలవిచ్చారు.

‘భూతదయ’ అనేది సామాన్యంగా వర్ణింపబడిన రీతిలో జరగడం లేదు. సర్వాన్ని తెలుసుకునేందుకు తనను తాను తెలుసుకోవాలి. అతనికి భూతదయకు సంబంధించిన జ్ఞానం కలగడం కొంచెం సరళమౌతుంది. ప్రాణిదయ ఉండే వ్యక్తికి స్థూలంగా విరామం లేదు. సోమరితనం లేదు. ఇంద్రియాది అవయవాలన్నీ తమతమ కర్తవ్యంలో ఉంటాయి. అంటే చాలా జాగరూకుడై ఉంటూ వాటికి అంటిన కర్మాన్ని పరిశీలిస్తూ సాగుతాడు. ధర్మబద్ధమైన విషయాలవైపే ఆసక్తిని చూపిస్తూ, అడుగుతూ, వాటిలో ప్రవర్తిస్తూ ఉంటాడు. అధర్మబద్ధ విషయాల విషయంలో సోమరితనం చూపిస్తాడు. భూతదయలేని వ్యక్తిలో సోమరితనం, పరాజయం, వార్ధక్యం, పరనింద, పరహింస, నేను, నాది, నాకు అనే అహంకారం, నేనే బాగా తెలిసిన వాణ్ణి గర్వం మొదలైన చెడ్డ ఆలోచనలు రేకెత్తుతాయి.

ఉచ్చనీచాలను గ్రహించి, ధర్మబద్ధంగా తమ తమ కర్తవ్యాల్లో నిమగ్నమై ఉంటారు భూతదయ ఉండే వ్యక్తులు. ఇది చాలా స్వాభావికంగా ఉంటుంది. ఎలాగంటే - ఓ సంఘంలో అందరూ కలసి కార్యకలాపాల్లో నిమగ్నమైన వేళ - వాళ్ళల్లో ఒకడు సంగీత నిపుణుడుంటే - అతని ధ్యాస కొంచెం దూరంలో వినిపించే సంగీతం వైపుకు ఆకర్షింపబడుతుంది. అదేవిధంగా యంత్ర విశేషజ్ఞుని మనసు యాంత్రిక విషయాల వైపు మళ్ళుతుంది. ఒక వర్తకుని మనస్సు వ్యాపార విషయాల వైపు ఆకర్షింపబడుతుంది. అదే విధంగా భూతదయ కల్గి ఉండే వ్యక్తి అన్ని ప్రాణుల పైనా దృష్టిని నిలుపుతాడు. అన్నిటికీ, అన్ని చోట్లా, అన్ని వేళలా ధర్మకర్మలనే కోరుకుంటాడు. అందువల్ల అతని ఇంద్రియాలన్నీ సర్వదాజాగృతమై, ధర్మబద్ధమైన కార్యాల్లో నిమగ్నమై ఉంటాయి.

మొత్తానికి చెప్పాలంటే - అన్నిటికీ తత్వమే మూలాధారం. పరోపకారం అనేది తత్వం తెలిసిన వ్యక్తిలో కన్పించే ప్రకాశం. అంటే పరోపకారమనే దాని అర్థమే తెలుసుకోకుండా పెద్దలు సంపాదించిన ధనాన్ని దుర్వినియోగం చేస్తూ భూతదయ అంటే ఎలా? తమ వాళ్ళపైన మాత్రం అధిక ప్రేమను చూపిస్తూ, వారి సుఖదుఃఖాలపై అధికమైన ఆసక్తి చూపిస్తూ పక్కలోనే బాధపడే వాళ్ళను గమనించకుండా చెవుడు ఉన్న వ్యక్తిలా ఉండి పోవడం - ఇదేనా పరోపకారం? పరోపకారం చేయాలంటే దేన్ని తెలుసుకుని ఉండాలి? తనను తాను తెలుసుకున్న తత్వంతో, సమన్వయ దృష్టితో భూతదయ, ప్రాణిసేవలను గ్రహించి, తన స్థూల దేహం ద్వారా చేయదగ్గ సేవయే పరోపకారం. అందుకే “పరోపకారార్థ మిదం శరీరం” అని అన్నారు. ఈ పరోపకారం ప్రతి జీవుడికి అనుకూలంగా ఉంటుంది. డబ్బులుంచి, కూర్చుని, తిని, ఇచ్చేది - చేసేది పరోపకారమనిపించుకోదు. ఒక వ్యక్తి మరో వ్యక్తిని ఎత్తుకుని తిరిగేది పరోపకారం కాదు. అంటే ఏమిటి? సమస్త జీవరాశులకు కడుపుకు సంబంధించిన ఆలోచనే మొదట వస్తుంది. ఆ పొట్టకూటి కోసం సాధనాలు లేని వాళ్ళున్నారు. ‘వేరుశనక్కాయలు ఉన్నోడికి పళ్ళులేవు- పళ్ళున్నోడి దగ్గర వేరుశనక్కాయలు లేవు’ అనే సామెతను ఇక్కడ స్మరించాలి. ఇలా ఎన్నో కష్టాలు పడేవాళ్ళు లోకంలో ఎందరో! ఈ కష్టం మొదట కొంచెం కొంచెంగా ప్రారంభమై తర్వాత అధికమై దేహదండనకు దారితీయడం వల్ల కష్టపడేవాళ్ళ సంఖ్య, కష్టపడేట్లు చేయించే వాళ్ళ సంఖ్య బాగా తగ్గింది. పొట్టకూటి కోసం రకరకాల వేషాలు, దోషాలు పెరిగి - మొత్తం జగత్తునంతా అశాంతితో ముంచెత్తుతున్నాయి. శాంతిని స్థాపించేందుకు పరోపకారమే శ్రేష్టమైన సాధనం అంటే మనిషికి కావలసిన వస్త్రాలు మొదలైన వాటిని పరస్పరం తయారు చేసుకుంటారు. పొట్ట అనే చివరి చింతను పరిహరించి, ఇక్కడ ఉదర చింతనే పరిహరించటం ఎలా అనే ప్రశ్న వస్తుంది కదూ! నిజం. ఇది ఓ పెద్ద సమస్య. ఇప్పటి

జగత్తులో కేవలం యంత్రాలు, పరిశ్రమలు, వ్యాపారం - మొదలైన వాటితోనే అందరి జీవితాలకు సామాన్యంగా అవసరమైన ముఖ్యమైన ఆహార సమస్య పరిష్కారం కాజాలదు. కృషి చేయకుండా, అలస్యం (సోమరితనం) తో అడుక్కుతినే వారికి ఈ వ్యవస్థ ఏమి? అనే ప్రశ్న ఈనాటి ప్రజలను కలవరపరుస్తోంది. ప్రతి ఒక్క వ్యక్తి శారీరక శ్రమతో తగిన కృషిచేసి స్వావలంబి కావడమే ధర్మం. ఈ కర్తవ్యం యొక్క ప్రాశస్త్యాన్ని అందరూ తెలుసుకుంటే - సహకరించితే మానవ జీవితం ముందుకు సాగుతుంది. ‘తత్వం ఉంది. ఆ తత్వాన్ని తెలుసుకోవాలి’ అనే ముందుచూపుతో సాగితే సాధ్యం.

తత్త్వరహస్యాన్ని తెలుసుకున్న వ్యక్తి తనను తాను తెలుసుకున్న వాడౌతాడు. అందరినీ సమానంగా చూస్తాడు. తల్లిదండ్రులకు తమ పిల్లలపై భేదభావన ఉండదు. వాళ్ళ స్థాయిని బట్టి వారిని అభివృద్ధిలోకి తీసుకురావడం ఎలా సాధ్యమో అలా చేస్తారు. బంగారమనే పదార్థానికి మళ్ళీ రంగు అవసరంలేదు. రంగు అవసరమైతే అది నిజమైన బంగారం కాదు. అలాగే తత్వాన్ని దర్శించిన వ్యక్తి మతం, మార్గం, సమాజం వీటిని స్థాపించేందుకు కారణం లేదు. దూషించడానికీ కారణం లేదు. వారి శ్రేష్టత్వం ఒక్కటే కానీ, అనేకం కాదు. దీన్ని తెలుసుకునేందుకు అనేక విధాలైన మార్గాన్ని తెలిసిన వాళ్ళు వర్ణించారు. అంతేకాని అంగ, వంగ, విహంగ మార్గస్థాపనలు ఎన్నడూ చేయలేదు. తత్త్వరహస్యాన్ని గ్రహించకుండా, వాటి అనుభవం లేకుండా, తన భయభ్రాంతుల్ని దాచి పెట్టి, బాగా తెలిసిన ధీరుడిలా నోటితో మాట్లాడుతూ ‘చక్కెర’ అని వ్రాసి, దాన్నే నాకి ‘తీపి’ అని చేస్తారు. వీళ్ళకు చక్కెర రుచి దొరకనే లేదు. చక్కెర బాహ్యరూపం ఎలా ఎక్కడ నుండి వచ్చిందనే విషయాన్ని గ్రహించరు. తత్త్వరహస్యం తెలుసుకుని ఆరోగ్యం, దేహదారుఢ్యం, శుచిత్వం ఆహార

విహార నియమం, స్థూలసూక్ష్మ కర్మబద్ధత - వీటన్నిటితోపాటు కొనసాగేదే ధర్మం. శక్తివంతుడు బలహీనునిపై కత్తి రుళిపించలేడు. తెలిసినవాడు తెలియని వాణ్ణి తృణీకరించజాలడు. ప్రతిక్షణం ఎవరినీ దూషించక, భూషించక శాంతంగా సాగుతాడు.

అలాగైతే ప్రాచీనకాలంలో - చెప్పబడుతూ వస్తున్న, కలియుగారంభంలో మహాపురుషులు పల్కిన వాక్యాలు అబద్ధాలా? అని ప్రశ్నించవచ్చు. వాళ్ళ పలుకులు ఎన్నటికీ అసత్యాలు కావు. కాల ప్రభావం కొద్దీ తత్వచింతనే అదృశ్యమయ్యే ప్రసంగం ఓ చోట తలెత్తినప్పుడు ఒక వ్యక్తి లేదా ఒక రాజ్యం శస్త్రాలను తయారుచేస్తే పొరుగువాళ్ళు, పొరుగు రాష్ట్రాలు అలాగే చేయడం తప్ప వేరే గత్యంతరం లేదు కదా! దానికి అనుగుణంగా విరుద్ధమైన, గుడ్డి వాదాలు కొన్ని కొత్తగా చెలరేగి ప్రపంచపు అస్తిత్వానికే వినాశం కల్గిస్తున్నాయని గ్రహించి, ఆయాజనులు తమకు తెలిసినంత మేరకు, కాలానుగుణంగా వట్టి యంత్రంతో కార్యసిద్ధి జరగదని గ్రహించి, తంత్రంతో దాన్ని సాధించేందుకు ప్రయత్నించారు. అంతేకాని మార్గాలు, ధర్మాలు, భేదాలు, ద్వేషభావనల్ని వారు రేకెత్తించనే లేదు. ఇలాంటి అపస్వరాలు ఇప్పటికీ ఉదరపోషణ కోసం కొందరు లేవనెత్తారు. 'నేను' అనే అహంకారం ఉన్నవాళ్ళు ఈ విషయంలో రకరకాల అభిప్రాయ భేదాల్ని సృష్టించారు. దీనివల్ల పరస్పర నిందలు, తిరస్కార భావాలు ఉత్పన్నమైనాయి. ఒక్కొక్కరు ప్రత్యేకమైన సంఘాన్నే స్థాపించారు. అయితే ఎవరూ ఖచ్చితమైన నిర్ణయానికి రాలేకపోయారు. భక్తి, తత్వం - వీటి విషయంలో - వీటిని గ్రహించే మార్గంలో అహంకారం, మమకారాలు, పక్షపాతాలు ఇవన్నీ ఆటంకాలు అవుతాయే కానీ కార్యసాధక పరికరాలు కాజాలవు.

సేకరణ - జయతీర్థులు

సాహిత్యం

సత్యసౌందర్యజ్ఞుడి సొత్తు సాహిత్యం !

నిత్యసౌందర్య మెరుగని వాడు సాహిత్యవేత్త కాజాలడు! కాజాలడు!

నిత్యమూర్తి చేసిన సత్యకృతి ఈ సృష్టి!
సత్యమౌ సృష్టిలో సౌందర్య మెరుగుము
అక్కడక్కడ పడిన చెత్తలో అందాలు !

సత్యమౌ సృష్టిలో నిత్యజీవన రంగమున
ఉత్తమమైనట్టి వస్తు సమూహాలెన్నెన్నో !
మత్తునందించే మలిన వస్తువులు లేవా!

పావనమైనట్టి పానీయములు ఉండె !

మలినత్వమును పెంచు సుర కూడ సృష్టించె !

అమృతత్వం అమోఘత్వపు జ్ఞానం కల్గేందుకు

అమృతత్వపు అస్తిత్వం అవసరమా?

విశ్వనాటకరంగంలో వివిధ రసములుండె

శత్రువుల చెండాడు క్రౌర్యరసముండె !

భాగ్యమ్ములను పెంచ వీరరసముంది!

భోగమును బలపరచ సౌందర్యముంది !

త్యాగయోగ రక్షణకై శాంతి రసం సంసిద్ధం !

రకరకాల బీభత్సం రౌద్ర శోకరసములుండె

వివిధమైన కళలతో నిండినది ఈ విశ్వం!

దీనికే బలియొదువే జీవకోటి

స్థూల విషయముల కవతల సుస్వరమునాలకించు !
స్వామి ఊపిరులన్నీ వాయువులుగా వీచు !
సృష్టిమర్మము లెల్ల వెల్పడెను కవితలో....

హెచ్చుతగ్గుల వస్తుసందోహమే జగతి
జీవరాశిగసాగిపోవుచున్నదిరా!
అచ్యుతుని అమలమౌ యోగమ్ము వెలుగనీ !
నిత్యజ్ఞానానంద నిరతుడే నిజ కవి !

- అతీ

కవి ఆహ్వానం

తల్లి ఒడిలోనున్న ఆ సంభ్రమమ్ము
మాతృభాషలోనుండే నవ్యమైన సౌందర్యం
సాహిత్యవైభవానంద ఘన! రారా!
కుత్సితల మర్దనకు బద్ధకటివైనావు !
కాలిగజ్జెలు కట్టి కదనమున దూకావు !
నర్తనము గావించి నడచిరారమ్ము
కుటిలతలు నశియింప వేగమేరారా!
క్రాంతి వీరుడవౌచు శాంతి నింపగరార!
సంక్రమణ కాలమిది శీఘ్రమేరారా!
భావాల పెంచేవు! చావులను త్రుంచేవు !
భోగులను మరపించు పుణ్యమూర్తివి నీవు !
త్యాగయోగములను వెదజల్లరారమ్ము !

కళల నిలయానివే ! కనికరించగరార !
జీవితమ్ముల తీర్చిదిద్దగా రారమ్ము!
జగతి జంజాటాల తొలగించి జాగృతిని
కలిగింప, జీవన సుధారసము చిలికింప
ప్రాణభాండాగార సంరక్షకుడవౌచు !
సంగ్రామ సిద్ధికై సత్వరము రారమ్ము !
దేవ గుణముల వెల్గుదివ్యకవి రారా!
మాతృభాష పునాది ! చదువు గుడి గోపురము !
భాగ్యదేవత వౌచు ధృతి నివ్వ, మతి నివ్వ
శక్తి స్వరూపమా ! ఓ కాల పురుషా !
కవిరార ! భాగ్యరవి ! రారమ్ము రారమ్ము !

19

(దీన్ని రచించినది 'సాహిత్య సింహ' విజయాండ్రుల వారు. ఆనాటి విషమమైన వాతావరణంలో దారితోచకున్న వేళ - కర్తవ్యశుద్ధితో ఆదర్శ పురుషుడై నిలిచి దేశప్రజలను ముందుకు నడిపించి, సత్యంవైపు మహా పురుషుడైన కవి కావాలి. అలాంటి కాలపురుషుని శ్రీ విజయాండ్రులు ఈ కవితలో ఆహ్వానించారు. మహా పురుషుని శ్రేష్ఠగుణాల వర్ణన ఇందులో శ్రేష్ఠంగా ఉంది.)

సేకరణ - జయతీర్థులు

రైతు బాంధవులకు

(యోగి అచ్యుతుల కృపాభాండాగారం నుండి)

రైతులు దేశానికి వెన్నెముక. దేశప్రజలు జీవించాలంటే వ్యవసాయం లేకుండా సాధ్యంకాదు. స్థూలానికైనా, సూక్ష్మానికైనా పోషకమైన వస్తువు అవసరమే. ఆ పోషక వస్తువును తయారు చేయడానికి వ్యవసాయం అవసరం. కృషిప్రధానుడైన వ్యక్తి స్థూలసూక్ష్మాల్లో ఉపయుక్తుడౌతాడు. అందులోనూ స్థూల దేహపోషణకు అవసరమైన అన్నాన్ని ఉత్పత్తి చేసే రైతు దేశ ప్రగతిలో ప్రధాన పాత్ర వహిస్తాడు. దేశం సుసంస్కృతం కావాలంటే దేశప్రజలందరి శారీరక, మానసిక ప్రగతికి కారణమైన ఆహారాన్ని ఉత్పాదించే రైతు జ్ఞానపుస్తాయి చాలా ఉన్నతంగా ఉండాలి. అతని జ్ఞానం పెరిగినట్లైతే అతని పంటల విధానంలో ప్రగతి గోచరిస్తుంది. వ్యవసాయ పద్ధతుల్లో మెరుగు కన్పించినట్లంతా సత్యగుణం బాగా పెరిగి, దేశంలోని కొరతలన్నీ తొలగి, ప్రజలు ఆరోగ్యవంతులై, ధృఢకాయులై, సాత్వికులై, శాంతియుక్తులై, దీర్ఘాయువులై ఉండగల్గుతారు. ఇలాంటి రైతులకు అవసరమైన సలహాలను ఇవ్వడం ప్రతి ఒక్క పౌరుని కర్తవ్యం. ఇదే శ్రీ అచ్యుతయోగులు రైతుకు అందించే ఉపదేశం. దీని సదుపయోగాన్ని వారు పొందనీ!

“లోకంలో అశాంతి, మానసిక వ్యధ, రోగాది బాధలూ నాకు తెలిసిన క్రింది కారణాల వల్ల ప్రబలమౌతాయి. దీనికో చిన్న ఉదాహరణ: వాడుకగా మనిషికి అవసరమైన చెట్లను, బెరడుల్ని మనం అమావాస్యలో నరకడానికి, పున్నమిలో నరకడానికి చాలా తేడా ఉంది. అమావాస్యలో నరికితే ఎలాంటి పురుగు, పుట్రల బాధ ఉండదు. పున్నమిలో నరికితే పురుగు పుట్రల బాధ ఉంటుంది. కొన్ని చెట్లను పున్నమిలో నరికితే పురుగులు పడతాయి. పున్నమిలో నరికినపుడు పురుగులు పట్టకుండా, అమావాస్యలో నరికినపుడు మాత్రమే పురుగులు పట్టే చెట్లు కొన్ని ఉన్నాయి. అయితే ఇలాంటి చెట్లు

20

మనుష్య జీవనానికి మంచివి కావు. ఇలా ఉండేవేవీ మానవ జీవనానికి తగినవి కావు. వైద్యచికిత్స చేసే మహానుభావులు చికిత్స కోసం ఉపయోగించే మూలికల్ని అమావాస్య రోజున తీయాలని నిర్ణయించారు. దీనివల్ల ఆయా వస్తువుల నిజాంశం, ఆయా వస్తువుల్లో స్థిరంగా ఉండి ఫలకారి ఔతుందని చెప్పినట్లు, దీన్ని ప్రత్యక్షంగా ఆచరణలో పెడితే ప్రత్యక్షానుభవం కల్గుతుంది. నాకు తెలిసినంత మేరకు, పున్నమి సమీపంలో అంటే - శుక్లపక్ష విదియ నుండి కృష్ణపక్షచవితి దాకా నాటే బీజాలు కేవలం క్షణికమైనవి. అంటే 18 నెలలలోపే ఫలాన్ని అందించి, నశించిపోతాయి. మానవులకు నిరంతరం ఉపయోగకరమైన సస్యవర్గం కేవలం కంటికి మాత్రమే రమ్యంగా కన్పిస్తూ, ఫలాన్నందించేలోపు, అనేక రకాల పురుగులకు బలై, చెడిపోతుంది. కొంతభాగం మాత్రమే మనిషికి ఉపయోగపడుతుంది. ఈ రకంగా లభించిన దాన్ని ఉపయోగించటం వల్ల మానవ దేహానికి మానసిక వ్యధలు, చాంచల్యం, దేహరోగాలు కల్గుతాయి. దీనికి కారణమేమంటే - ఈ విత్తనాలు నేలలో పడి, మొలకలుగా చిగురించే నాటికి, నిజప్రకాశం కాని చంద్రుని ప్రతిప్రకాశంలో పుట్టడమే! అందువల్ల ఈ బాధలనుండి విముక్తులమై దేహారోగ్యం, మనోనిష్ఠ, సత్యగుణం మొదలైన వాటితోకూడి, కరువు కాటకాలు లేకుండా సుఖశాంతితో, దీర్ఘాయుషులై ఉండాలంటే - బహుళ చవితి నుండి నిత్య నక్షత్రం, పక్ష నక్షత్రానికి అనుగుణంగా బహుళ చతుర్దశి దాకా విత్తనాలు విత్తడం ఉత్తమం. అలాగే, అనేక సంవత్సరాల దాకా ఫలాన్ని అందించగలే వనస్పతి వర్గానికి చెందిన బీజాలను అమావాస్యలో నాటడమే ఉత్తమం. ఇలాంటి విత్తనాలను నాటేందుకు ఉపయోగించే బీజాల్ని చెట్టునుండి తీయడం, బహుళ త్రయోదశి నుండి శుద్ధ విదియ దాకా ఉత్తమం. ఇలా క్రమబద్ధంగా సాగుతూపోతే, ఫలాల ఉత్పత్తి అధికమై కరువు నివారించబడుతుంది. అందరూ ఆయురారోగ్య సంపత్తులతో కలకాలం జీవించవచ్చు.

నేకరణ - జయతీర్థులు

ధర్మసేతువు

ప్రశ్న : యోగిగారూ! వేదోపనిషత్తుల గురించి, గీతను గురించి కొన్ని విషయాల్ని చర్చిస్తే నాకు తెలిసినంత మేరకు, అర్థం చేసుకునేందుకు, ఆచరణలో పెట్టేందుకు, చాలా అద్భుతంగా కనిపించినా కొన్ని సంకోచాలు తలెత్తుతున్నాయి. ఏమంటే - భగవద్గీతలో 18 అధ్యాయాలున్నాయి. యోగాన్ని నొక్కి వక్కాణిస్తూ, దాంట్లోనూ, కర్మ, జ్ఞాన, కర్మసన్యాస, ఆత్మసంయమ, విజ్ఞాన, అక్షర పరబ్రహ్మ, రాజవిద్య, భక్తి, ప్రకృతి పురుష, మోక్ష సన్యాసయోగాలుగా వర్ణించడాన్ని గమనిస్తే ఇవన్నీ కూడ మనకు కావలసినవే! ఒకదానికొకటి సంబంధం కల్గి ఉన్నాయి. వీటన్నిటిని సాధనామార్గంలో స్థాపించడం అంటే ఒక విచిత్రస్థితి, చాంచల్యం కల్గుతాయి. లేదా దేన్నో ఒకదానిని సాధించాలని మనస్సు యోచిస్తుంది. ఈ మనస్సుతో నేను సతమతమౌతున్నాను. అలాంటి నాకు, సందేహాలన్నిటినీ నివారించి, ధృఢమైన మార్గాన్ని తెలియజేసి, నా మనస్సుకు మనఃశాంతిని ఇవ్వగలరా? (శ్రీయుతులు పాటీల బసవనగౌడ్, రెవిన్యూ ఇన్స్పెక్టర్, హీరేహడగలి, బళ్ళారి జిల్లా.)

యోగుల జవాబు : సరే! మీరు అడిగే ప్రశ్నలో భావనలు అనేకరకాలుగా నిలిచి పోయాయి. వేదాలకు, ఉపనిషత్తులకు, భగవద్గీతకు అనేక వ్యత్యాసాలను మీరు భావిస్తున్నారు. ఇలా భావించడానికి దాని రహస్యం అంటే ప్రత్యక్షానుభవం మీకు లేకపోవడమే కారణం. దానివల్లనే ఈ భేదభావాలన్నీ పుట్టాయి. ఈ విషయం గురించి నేనిపుడు విపులంగా వర్ణించను. మీరు అడిగిన భగవద్గీత విషయం - ఆ రహస్యం ఇలా ఉంది. పాఠశాలలో విద్యార్థులకు విద్యను బోధించే ఉపాధ్యాయుడు ఆ విద్యార్థుల బుద్ధి చైతన్యానికి తగినట్లుగా పెద్దవిషయాన్ని ఒకదానిని అర్థం అయ్యేట్లు చేయాలంటే దానికి తగిన ఉదాహరణలను ఇస్తూ మూల విషయం అవగాహనకు వచ్చేట్లు ప్రయత్నిస్తూ - ఇలా ప్రబోధించే వాళ్ళకూ ఒక

ఉదాహరణకు ఒక హరికథా బోధకుడు ఒక కథను విస్తరించడంలో అనేక ఉపకథల ద్వారా విషయ నిరూపణను సమర్థించుకొని సాగిన విధంగా! అంటే తనను తాను తెలుసుకుని, వాళ్ళల్లో శ్రేష్ఠుని తెలుసుకునేందుకు ఆవశ్యకమైన స్థూల-సూక్ష్మ సాధనలను వాటినడిగే వారి చైతన్యగుణాల కనుగుణంగా ఆ వ్యక్తికి ఆవశ్యకమైన రీతిలో గ్రహించి సాగిపోవాలి. ఆ మార్గానికి అనుగుణంగా విషయాన్ని బోధించాల్సి ఉంటుంది. బోధించే వ్యక్తి ప్రత్యక్షానుభవం ఉన్నవాడు కావడం వల్ల, వినేవాడికి, భవిష్యత్ ప్రపంచానికి, ఆ కాలగతికి తగినట్లుగా బోధపడే రీతిలో బోధించాల్సి ఉంటుంది. దాని ప్రకారమే శ్రీకృష్ణపరమాత్మ అర్జునునికి మూలతత్వాన్ని గ్రహించేందుకు అవసరమైన విషయాల్ని అంటే మానవుని స్థూలదేహంలో జీవాత్మ ఉంది. దాన్ని గ్రహించేందుకు దానికి అంటుకుని ఉన్న తత్వాన్నే బోధించడం ప్రారంభించినది మొదలు అర్జునునికి చాంచల్యం కల్గినపుడంతా దానికి తగిన బోధనలు అందిస్తూ, అడిగిన ప్రశ్నలకు తగిన ఉపదేశాన్ని చేస్తూ యోగమే శ్రేష్ఠమనేదాన్నే బలంగా చెబుతూ దానికి కర్మను తగిలించాడు. స్థూలదేహం ఉండేంతదాకా స్థూలకర్మ. దానికి తగిలిన మోక్షసాధనమే సూక్ష్మకర్మ. దీనికి ముఖ్య సాధనం బ్రహ్మచర్యం - అని వర్ణించి ఉన్నాడు. ఈ విషయంలో నాకు తెలిసినంతవరకు చెప్పాలంటే - మీకు చెప్పదగినంత బ్రహ్మచారిగా ఆయన ఉండేవాడా? లేదన్నప్పుడు అలాంటి వ్యక్తికి బ్రహ్మచర్యం గురించిన బోధన చేసే అవసరం ఏమిటి? అయితే, ఇది మీరనుకునే బ్రహ్మచర్యవ్రతం కాదు. ఆ బ్రహ్మచర్యం అందరికీ సాధ్యమైనది. ఇది చాలా ఆవశ్యకమైన విషయం కావడం వల్ల ఆ జ్ఞానం యొక్క సారమిలా ఉంది. అరిషడ్వర్గాది ఎనిమిది అవస్థల్ని నియంత్రించుకుని, బ్రహ్మాండ్రియాలన్నిటినీ చేర్చి ఒక స్థానములో అంటే భ్రూమధ్యంలో ఉంచి, మనస్సును మోక్షసాధనకు అవసరమైన కర్మలో, అంటే ఆ యజ్ఞకార్యాల్ని ఎక్కడ నడపాలో, అక్కడ జరిపించడమే బ్రహ్మచర్యం. ఆ యజ్ఞ ప్రతిష్ఠ ప్రాణాపానగతి అనే యజ్ఞంతో ప్రతిష్ఠించ

బడటమే యోగధారణ! ఆ ప్రాణాపానగతి అనబడే యాగానికి వాయువే శ్రేష్ఠం. ఆ వాయువును గతాగతిలో ఉంచి యజ్ఞాన్ని జరిపించడమే యజ్ఞ ప్రతిష్ఠ. అదే ప్రాణాయామం. దీని ప్రకారంగా, ఈ దేహాన్ని క్షేత్రమనీ, ఇందులోని సూక్ష్మావస్థలను వర్ణిస్తూ, దీనికి మూలకారణమైన దాన్ని క్షేత్రజ్ఞుడనీ, దీన్ని గ్రహిస్తే ఆ పరమ పదవి లభిస్తుందనీ పలువిధాలుగా వర్ణించి ఉన్నాడు. దీని ప్రకారమే ఉపనిషత్తులు, వేదాలు ఘోషిస్తున్నాయి. అయితే ఈ విషయాలు అర్థమయ్యేంత వరకు వివరంగా విస్తరించబడింది. దీన్ని ఎంత వర్ణించినా తక్కువే! ఇంకా వర్ణించాలంటే - ఈ విషయాదులన్నీ ఈ దేహం సజీవంగా ఉండి, సర్వవ్యాపకుడైన వాయు సేవనలో చిక్కుకుని కొనసాగుతూ ఉంటుంది. ఈ వాయుసంచారం నిలిచిన తక్షణం మనిషి చనిపోతాడు. ఆ 'సత్' అనే వస్తువు పోయిన తర్వాత ఆ ఘటం(శరీరం) దేనిని కోరదు. అందువల్ల ఆ సత్యే ప్రథమ విద్య అని గ్రహించి, ఆ సర్వవ్యాపకత్వం ఈశ్వరాంశ అని చెప్పి నమ్మాల్ని ఉంటుంది. దీన్నే శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ చాలా చక్కగా వర్ణించాడు.

ఈశ్వరస్సర్వ భూతానాం హృద్దేశేఽర్జున తిష్ఠతి
 భ్రామయన్సర్వభూతాని యన్తారూఢాని మాయయా
 తమేవ శరణంగచ్ఛ సర్వభావేన భారత
 తతేప్రసాదాత్పరాం శాన్తిం స్థానం ప్రాప్సుసి శాశ్వతం
 ఇతితేజ్ఞానమాఖ్యాతం గుహ్యోద్గుహ్యతరం మయా
 విమృశ్యైతదశేషేణ యథేచ్ఛసి తథాకురు!

గీత- అధ్యాయ 18- శ్లో-61-62-63

(1) అర్జునా ! ఈశ్వరుడు అన్ని ప్రాణుల హృదయ భాగంలో ఉంటాడు. అందులోని సర్వభూతాలయంత్రంలో అగోచరస్థితిలో ఉంటూ సాగిపోతున్నాడు. అంటే అన్ని ప్రాణుల్లో పంచభూతాల్లో సర్వం వ్యాపించుకుని దృష్టి స్పర్శ

మొదలైన వాటికి గోచరం కాకుండా క్షణకాలం కూడ తప్పకుండా ఉపాసింపబడే (సేవింపబడే) ఆ వాయువే ప్రాణానికి మూలాధారం. యంత్రం లాంటి ఈ దేహం దాని సహవాసంతో యంత్రా రూఢమైన దానిలా ఆడుతోంది.

(2) అందువల్ల దాని శరణు వేడుము! అంటే ఇదివరకు (గీతలో) చాలాసార్లు ప్రాణాపానగతిని ప్రాణాయామం ద్వారా తెలుసుకుని సాగాలని చెప్పిన విధంగా ఇక్కడ ప్రత్యక్ష సాధనలో పెట్టుకుంటే దాని అనుగ్రహం వల్ల శాంతి, శాశ్వతమైన పరమపదవి మనకు లభిస్తాయి.

(3) నాలో ఉండే అత్యంతరహస్యమైన జ్ఞానోదయ తత్వాన్ని చెబుతున్నా. దీన్ని చక్కగా పరీక్షించుకుని నీకు ఇష్టమైన రీతిలో ప్రవర్తించు అని చెప్పాడు. అందువల్ల ఈ యోగంలో మొదట తనలో ఉండే సత్వాన్ని తెలుసుకునేందుకు మూలమైన వాయువు యొక్క సహాయంతో జీవిస్తూ పోవాలి. అది మూలం. మరియు ప్రథమ మోక్షద్వారం కావడంవల్ల దీంట్లో సాగుతూ పోయినట్లల్లా ప్రత్యక్షానుభవంలో మీరు చెప్పే 18 అధ్యాయాలేమి? అనేది అనుభవం ద్వారా తెలుస్తుంది. “చక్కెర తీపి” అని వ్రాసి దాన్ని నాకితే చక్కెర రుచి తెలుసుకోలేం. చక్కెరను తింటేనే దాని రుచి మనకు తెలుస్తుంది. ఇందు కోసమే 18వ అధ్యాయంలో పై శ్లోకాల్ని ధృఢపరుస్తూ నొక్కి వక్కాణించాడు.

* ప్రశ్న : స్వామీ! మీరు చెప్పింది ప్రత్యక్ష సాధన లేకుండా దేన్నీ పూర్ణంగా తెలుసుకోలేమనే విషయాన్ని! సర్వవ్యాపకుడై మా దేహంలో ప్రాణం ఉండేందుకు సహాయకుడైన వాయువు యొక్క అనుగ్రహమే ప్రత్యక్ష సాధనకు ముఖ్యమనీ, ఆ ప్రసన్నతను పొందేందుకు ప్రాణాపానగతిలో నడిపించాల్సిన యజ్ఞమైన ప్రాణాయామమే సాధనమనీ తెలిసింది. అలాంటప్పుడు అన్నిటికీ మూలం సాధన. ఆ ప్రాణాయామమే మూలం అని సారాంశం. దీన్ని మనం ఎలా సాధించాలి? దయచేసి దీన్ని మాకు ఉపదేశిస్తారా?

యోగిగారు : దీనికి అవసరమైన నియమబద్ధతతో నడిస్తే, ఉపదేశించదగింది ధర్మమే అయితే - ఉపదేశం అంటే ఏమని మీ భావన?

* **ప్రశ్న :** మనం ఆచరించాల్సిన సాధనాక్రమాన్ని వర్ణించి చెప్పడమే కాకుండా దానికి అవసరమైన మంత్రాన్ని చెప్పడం ఇదే ఉపదేశమని నా భావన.

యోగులు : ఉపదేశమనే దాన్ని కాగితంపై చూపించడం సాధ్యమా? పదిమందికి ఒకేసారి చెప్పడం ఉంటుందా? లేక దానికేదైనా నిర్దిష్టమైన పద్ధతి ఉందా? ప్రాచీన పౌరాణిక విషయాల్లో కొందరికి దేవర్షి నారదుల వారు చెవి దగ్గర ఉపదేశించినట్లు విని ఉన్నారా?

* **ప్రశ్న :** ఔను. వ్రాసిఇవ్వడం కానీ, అందరి ముందు ఎదురుగా, బహిరంగంగా ఉపదేశిస్తే అది ఉపదేశమనిపించుకోదు. చెవి దగ్గర ఉపదేశించే పద్ధతి గురించి పురాణకథల్లో చదివినాం. ఇప్పటికీ పంచాక్షరి, గాయత్రి - మొదలైన మంత్రాల్ని ఉపదేశించేది చెవుల దగ్గరనే!

యోగులు : ఎందుకు? దూరం నుంచి చెబితే వినిపించదా? చెప్పే మంత్రాన్నే వ్రాసి చూపిస్తే వ్యత్యాసమేముంది? చెవుల దగ్గరే ఎందుకు చేయాలి? మీరు వినే మంత్రాలన్నీ పుస్తకాల్లో ముద్రితాలై చదువుకునేందుకు అందరికీ సాధ్యంకాదా? ఇలా ఉండగా ఆ మంత్రాల్నే చెవి దగ్గర ఉచ్చారణ చేస్తే అందులో గొప్పతనమేముంటుంది? అది ఉపదేశమేలా ఔతుంది? అందువల్ల అది ఎన్నటికీ ఉపదేశము అనిపించుకోదు.

నిజమైన తత్వంలో చెప్పాలంటే చాలా సూక్ష్మంగా వర్ణిస్తాను. ఏమంటే - ఆ ప్రాణాయామానికి అంటే - ప్రాణునికి ఇచ్చే వ్యాయామానికి సర్వవ్యాపకుడై ఉంటూ, అన్ని ప్రాణుల హృదయాల్లోనూ ఉంటూ ఆడుతుండే ఆ చైతన్యాన్ని తన మొదటి స్థితికి తీసుకురావడానికి దాని గతాగతియే ఆవశ్యకమైనందున, ఆ గతిని తెలుసుకోవాలనుకునే వారి చెవి దగ్గరకు వెళ్ళి చూపిస్తేనే తెలుసుకోవడం సాధ్యమౌతుందే గాని,

దూరంలో కూర్చుని చూపించడంకానీ, నోటితో చెప్పి వర్ణించడం కానీ, గ్రంథంలో వ్రాసి చూపించడం కానీ జరిగితే వీటి ద్వారా తెలుసుకోవడం సాధ్యంకాదు. అందువల్లనే చెవిదగ్గరకు వెళ్ళి చూపించే పద్ధతి ఉంది. దానికే ఉపదేశమని పేరు.

ఇక దీనికై అనుసరించాల్సిన నియమాలంటే - మనస్సు మరియు ఇంద్రియాదులకు కూడ వికల్పాన్ని అందించే ఆహారాల పరామర్శ. అలాగే రథమైన దేహాన్ని శుద్ధంగా ఉంచుకోవడం. దానికి తగిన రీతిలో కర్మబద్ధంగా జీవించడం స్వాతంత్ర్యప్రేమిగా జీవించడం. వేరేవాళ్ళకు వేదన కల్పించని రీతిలో మసలుకోవడం. తన స్థూలానికి అవసరమైన పనుల్ని తానే చేసుకోవడం. శాంతియే అన్నిచోట్ల సాధనమని నమ్మటం అవసరం.

అలాగే మనకు అలవాటైన ఆహారదోషాలు అంటే ఎక్కువ ఉప్పు, పులుపు, కారం, తీపి, చేదు - వీటిని వాడకుండా ఒకదానికొకటి సమాన ప్రమాణంలో సూక్ష్మంగా ఉపయోగించటమే ఉత్తమం. అదీకాకుండా, దుర్భ్యాసాలైన కాఫీ, టీ, అకాల భోజనం, నిద్ర, ఉపవాసం, అతి భోజనం, జాగరణ, అతినిద్ర - వీటన్నిటినీ క్రమంగా త్యజించాలి. అలాగే విద్యోపదేశం చేసే గురువుకు గురుదక్షిణ ఇచ్చే సంప్రదాయం ఉంది. పొగాకు, గంజాయి, అఫీం, సారాయి - మొదలైన మత్తు పదార్థాల్ని, మాంసాహారం, నేను, నాది అనే అహంకారాన్నీ, పరనిందను, ఈర్ష్యను - వీటన్నిటినీ గురుదక్షిణగా అందించి, ఉపదేశం పొందాలి. అంటే - వీటన్నిటినీ తక్షణం వదిలితేనే (సంపూర్ణంగా) ఉపదేశం లభిస్తుందని భావం.

- ఓం శాంతిః ఓం -

